

ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน : การวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีเลือกสรร

วิทยานิพนธ์
ของ
เหวย เจี (Wei Jie)

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน

ธันวาคม 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

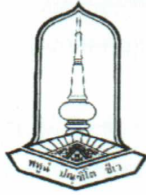

ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน : การวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีเลือกสรร

วิทยานิพนธ์
ของ
เหวย เจี (Wei Jie)

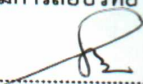
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน
ธันวาคม 2555
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

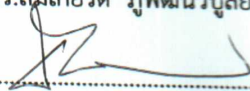

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายเหว่ย เจ๋
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

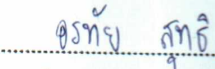
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(ผศ.ดร.สมเกียรติ ภูพัฒน์วิบูลย์)

ประธานกรรมการ
(กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

.....
(ผศ.ดร.ธณานันท์ ตรงดี)

กรรมการ
(ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

.....
(อาจารย์ ดร.อรรถัย สุทธิ)

กรรมการ
(กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

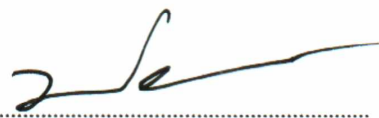

.....
(ผศ.ดร.กัลยา กุลสุวรรณ)

กรรมการ
(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(ผศ.ดร.ทวีศิลป์ สืบวัฒนะ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

.....
(ศ.ดร.ปรีชา ประเทพา)

ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ ๑๘ เดือน ๕ พ.ศ. ๒๕๕๕

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนานันท์ ตรงดี ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.อรทัย สุทธิกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ช่วยดูแลให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่บัณฑิตศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือต่าง ๆ ในการพิมพ์วิทยานิพนธ์ และเป็นกำลังใจให้ตลอดมา

ขอขอบคุณ นางสาวพิรารวรรณ สุพร ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ตรวจความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความถูกต้องในการใช้ภาษาของวิทยานิพนธ์ ตลอดจนข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ประโยชน์และคุณค่าจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณต่อผู้วิจัยทุกท่าน

เหวย เจี (Wei Jie)

ชื่อเรื่อง ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน : การวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีเลือกสรร
ผู้วิจัย นายเหว่ย เจ้ (Mr. Wei Jie)
กรรมการควบคุม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนานันท์ ตรงดี
 และอาจารย์ ดร.อรทัย สุทธิ
ปริญญา ศศ.ม. สาขาวิชา ภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน
มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2555

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน ข้อมูลได้จากฐานข้อมูลของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ศูนย์วิจัยภาษาศาสตร์ภาษาจีนมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และใช้แนวคิดทฤษฎีเลือกสรรของเบรียว (Breu. 1985, 2000) และซาซี Sasse (1991) ทฤษฎีได้แบ่งการณลักษณะออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ สภาพ, เริ่มสภาพ, การกระทำ, ค่อยๆสิ้นสุด และสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ

ผลการศึกษาพบว่า ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย มี 7 คำ ได้แก่ *แล้ว อยู่ เคย กำลัง เกือบ เพิ่ง* และสามารถปรากฏร่วมกัน ได้แก่ *กำลัง...จะ กำลัง...อยู่...จะ เกือบ...จะ เคย...แล้ว* ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนที่ปรากฏเดี่ยวนมี 8 คำ ได้แก่ *zhe, le, guo, ne, zheng, zhengzai, gang, yijing* และสามารถปรากฏร่วมกัน ได้แก่ *guo...le, zhe...ne, zai...zhe, gang...le, yijing...le, zai...ne*

ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยที่มีความหมายและวิธีการใช้คล้ายกับภาษาจีน ได้แก่ *แล้ว* กับ *le, yijing*; *อยู่* กับ *zai, zhengzai*; *เคย* กับ *guo₁, guo₂*; *เคย...แล้ว* กับ *yijing...le, guo...le* และ *เพิ่ง* กับ *gang, gang...le* ตัวบ่งชี้การณลักษณะที่แตกต่างกันได้แก่ *จะ เกือบ เกือบ...จะ เพิ่ง เพิ่ง...จะ* และ *呢 (ne)*

ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้กับการสอนภาษาไทยให้กับชาวจีน และการสอนภาษาจีนให้กับชาวไทยได้

TITLE The Aspect Markers in Chinese and Thai: An analysis in Selection Theory Approach

AUTHOR Mr.Wei Jie

ADVISORS Asst. Prof. Dr. Thananan Trongdee and Dr.Orathai Sutthi

DEGREE MA. **MAJOR** Thai-Chinese Language and Literature

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2012

ABSTRACT

This study aimed to analys Chinese and Thai aspect markers by using a database from Thai National Corpus and Center for Chinese Linguistics Peking University, and using Breu and Sasse's (1991) selection-theory. This theory showed that there are 5 kinds of aspects: Totally Stative (TSTA), Inceptive Stative (ISTA), Action(ACTI), Gradually Terminative (GTER) and Totally Terminative (TTER).

The results showed that there are 7 kinds of Thai aspect markers: *แล้ว อยู่ เคย กำลัง เกือบ เพิ่ง*, which can appear together with *กำลัง...จะ กำลัง...อยู่...จะ เกือบ...จะ เคย...แล้ว*. There are 8 kinds of Chinese aspect markers: *yijing, gang, zhe or zhengzai, guo₁, guo₂, le₁, le₂*, which can appear together, with *guo...le, zhe...ne, zai...zhe, gang...le, yijing...le, zai...ne*.

Thai and Chinese aspect markers have similar usage, such as *แล้ว* and *le*, *yijing*; *อยู่* and *zai, zhengzai*; *เคย* and *guo₁, guo₂*; *เคย...แล้ว* and *yijing...le, guo...le*, *เพิ่ง* and *gang, gang...le*. The difference aspect markers between them are: *จะ เกือบ เกือบ...จะ เพิ่ง เพิ่ง...จะ* and *ne*

This study can be used for teaching Thai for Chinese, or teaching Chinese for Thai.

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	2
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	วิธีดำเนินการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	ตัวย่อและเครื่องหมายที่ใช้	4
2	ทบทวนวรรณกรรม	5
	ความรู้เกี่ยวกับการณัลักษณะ	5
	การศึกษาการณัลักษณะในภาษาไทย	6
	การศึกษาการณัลักษณะในภาษาจีน	9
3	ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน	11
	ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาไทย	11
	การณัลักษณะเริ่มสภาพ (Inceptive-Stative (ISTA))	13
	การณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด (Gradually Terminative (GTER))	15
	การณัลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ (Totally Terminative (TTER))	17
	การณัลักษณะการกระทำ (Action (ACTI))	18
	การณัลักษณะสภาพ (Totally Stative)	19
	ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาไทย	21
	ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีน	22
	การณัลักษณะเริ่มสภาพ (Inceptive-Stative (ISTA))	27
	การณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด (Gradually Terminative (GTER))	32
	การณัลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ (Totally Terminative (TTER))	37
	การณัลักษณะการกระทำ (Action (ACTI))	42
	การณัลักษณะสภาพ (Totally Stative)	47
	ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีน	53

บทที่	หน้า
4 การเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาไทย และภาษาจีน	54
ภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาจีน	54
ภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษาไทย	57
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	59
สรุปผล	59
อภิปรายผล	60
ข้อเสนอแนะ	61
บรรณานุกรม	62
ประวัติย่อของผู้วิจัย	66

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประเภทและลักษณะเหตุการณ์	8
2 ประเภทและคำอธิบายลักษณะเหตุการณ์	11
3 แสดงชนิดของกริยาและลักษณะของเหตุการณ์ตามแนวคิดของเวนด์เลอร์ (1976)	12
4 ตัวบ่งชี้กับลักษณะของเหตุการณ์	13
5 ผลวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย	21
6 ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะ	26

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การณลักษณะ (aspect) เป็นประเภททางไวยากรณ์ (grammatical category) ประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับคำกริยา คำกริยาจะเปลี่ยนรูปหรือขยายรูปไปตามลักษณะของเหตุการณ์ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2546 : 32)

มีนักภาษาศาสตร์ได้ศึกษาทางด้านการณลักษณะมานานแล้ว เช่น Noss (1964), Panupong (1970), Warotamasikkhadit (1972) เป็นต้น ถึงแม้ว่านักภาษาศาสตร์เหล่านี้ได้ศึกษาไม่ลึก แต่ก็ยังได้อธิบายการณลักษณะในภาษาไทยได้อย่างละเอียด เช่น Boonyapatipark (1983) ได้เขียนเรื่อง A Study of Aspect of situations ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ Boonyapatipark ได้แบ่งสถานการณ์ออกเป็นสอง ได้แก่สถานการณ์ถาวร และ สถานการณ์ชั่วคราว

ปราณี กุลละวณิช ได้เขียนเรื่อง Another Look at Aspect in Thai (2007) เพื่อที่จะอธิบายตัวบ่งชี้การณลักษณะ ในการศึกษาเรื่องนี้ ปราณี กุลละวณิช ได้วิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยจำนวน 3 คำ ได้แก่ *แล้ว อยู่ กำลัง* โดยใช้ทฤษฎีของ เบรียว (Breu. 2000) และ ซาซี (Sasse. 1991) ระบบนี้ได้แบ่ง การณลักษณะออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. totally stative (TSTA) ——สภาพ
2. inceptive-stative (ISTA) ——เริ่มสภาพ
3. action (ACTI) ——การกระทำ
4. gradually terminative (GTER) ——ค่อยๆ สิ้นสุด
5. totally terminative (TTER) ——สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ

ปราณี กุลละวณิช ได้วิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะมีทั้งหมด 5 สถานการณ์ แต่ละการณลักษณะเป็นอย่างไร และมีวิธีการใช้อย่างไร

สุชาติพย์ อัมพรदनัย (2005) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำว่า “le” ในภาษาจีนกลางกับคำว่า “แล้ว” ในภาษาไทย ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สุชาติพย์ อัมพรदनัยได้กล่าวว่า

“le₁” เป็นคำช่วยแสดงความหมายของการณลักษณะดำเนินการสำเร็จลุล่วง

“le₂” แสดงความหมายของการปรากฏของสภาพหรือเหตุการณ์ใหม่

คำ “le₁” แสดงความหมายของการดำเนินการสำเร็จลุล่วงของการกระทำหรือพฤติกรรม

คำ “le₁” ปรากฏร่วมกับคำกริยาแสดงการกระทำหรือพฤติกรรมที่เป็นทั้งลักษณะพลวัต

และลักษณะทรงสภาพ

คำ “le₁” ปรากฏร่วมกับคำกริยาแสดงการกระทำหรือพฤติกรรมที่มีลักษณะของการดำเนินการต่อเนื่อง

คำว่า “le₂” แสดงความหมายของการเปลี่ยนแปลง

คำว่า “le₂” แสดงการปรากฏของสภาพหรือเหตุการณ์ใหม่

นอกจากนักวิจัยได้ศึกษาตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยแล้ว ยังมีนักวิจัยได้ศึกษาตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนด้วยมีผลวิจัยเป็นจำนวนมาก เช่น

การใช้ ‘zhe’ ในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ฉินกว่างเยียน (Chen Guangyan. 2005) คณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยหนานจิง นิตยสารสถาบันราชภัฏฉีโจว (ChiZhou)

ฉินกว่างเยียน วิเคราะห์การผิดพลาดในการใช้ ‘zhe’ สำหรับนักศึกษาได้สาเหตุหลายประเด็นสุดท้ายได้ชี้แจงในการใช้ ‘zhe’ ให้ถูกต้องด้วย ในสุดท้ายได้ออกแบบในการสอน ‘zhe’

การผิดพลาดแบ่งออกเป็น 6 ประเด็น ได้แก่ การผิดพลาดในการวาง หรือ ใช้หรือไม่ใช้ และการเข้าใจ zhe การผิดพลาดในการใช้ zhe กับตัวบ่งชี้อื่นๆ

การสอนคำช่วย zhe le guo สำหรับนักเรียนชาวเกาหลี แซ่จิงจิง (Xue Jingjing. 2003)

แซ่จิงจิง ได้สรุปการผิดพลาดในการใช้คำช่วยสำหรับนักศึกษาชาวเกาหลีโดยแบ่งการผิดพลาดออกเป็นหลายประเภทดังต่อไปนี้ ได้แก่ วางตำแหน่งไม่ถูกต้อง ใช้เกินไปหรือน้อยไป และใช้ผิดในโครงสร้างที่คล้ายกัน

สำหรับการศึกษาทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนที่นักวิจัยได้ศึกษามา ส่วนมากได้วิเคราะห์ zhe le guo ในภาษาจีน และ แล้ว อยู่ เคย ในภาษาไทย นอกจากนี้ คำบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนยังมี yijing, zhengza, i gang, ne และในภาษาไทยยังมีตัวบ่งชี้การณลักษณะ เกือบ, เพิ่ง, กำลัง แต่ยังไม่มีการได้ศึกษา

แม้ว่าจะมีผู้ศึกษาการณลักษณะในภาษาไทยไว้บ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่มีผลงานที่ศึกษาเปรียบเทียบการณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน ปรากฏพบเพียงผลงานของ สุชาติพิทย์ อัมพรดนัย (2548) ซึ่งศึกษาเฉพาะคำ “le” กับคำว่า “แล้ว” ดังได้กล่าวไว้แล้วซึ่งยังไม่ครอบคลุมตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาภาษาจีนโดยใช้ทฤษฎีการเลือกสรร แล้วนำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบกับการณลักษณะในภาษาไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน
2. เพื่อเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

นักภาษาศาสตร์ที่วิเคราะห์คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของตัวบ่งชี้การณลักษณะ ได้แก่ Bichel (1997) ทฤษฎีการเลือกสรรเป็นทฤษฎีที่รวมมาจากทฤษฎีการเวลาและทฤษฎีความมุ่มมอ แต่ทฤษฎีนี้ตรงกว่าสองทฤษฎีนั้น ตัวบ่งชี้การณลักษณะได้นิยามแล้วในทฤษฎีความมุ่มมอ และตัวบ่งชี้การณลักษณะยังเป็นขอบเขตของทฤษฎีการเวลาด้วย ส่วนภาษาฝรั่งเศส ตัวบ่งชี้การณลักษณะเป็นตัวกำหนดสถานการณ์ของประโยค ซึ่งมี perfective tense กับ imperfective tense

ในทฤษฎีการเลือกสรร ตัวบ่งชี้การณลักษณะเป็นตัวกำหนดสถานการณ์ซึ่งอยู่ในขอบเขตของทางอรรถศาสตร์ (Bichel. 1997) ความสำคัญของทฤษฎีนี้คือ คำกริยากับสถานการณ์การกระทำเป็นตัวเดียวกันอยู่ในอรรถศาสตร์ซึ่งมีโครงสร้างของตัวเอง โครงสร้างนี้รวมไปถึงขอบเขตของทางการณลักษณะและสถานการณ์ด้วย ลักษณะของขอบเขตตัวบ่งชี้การณลักษณะคือ อยู่ในเวลาหนึ่ง มีลักษณะของการกระทำหนึ่งเกิดขึ้น บางโครงสร้างคำกริยาเป็นส่วนหนึ่งในคำศัพท์เฉพาะ บางทฤษฎีมีแต่ลักษณะของเวลาซึ่งได้นิยามจากภาษาเฉพาะ

ทฤษฎีการเลือกสรรได้มีการพัฒนาโดย Vendler (1967) และ Dowty (1979) ทฤษฎีนี้ได้แบ่งการณลักษณะออกเป็น 4 ประเภท สำหรับภาษาไทย ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีของ Breu (1985. 2000) และ Sasse (1991) ซึ่งทฤษฎีนี้ได้แบ่งการณลักษณะออกเป็น 5 ประเภท นั่นคือ Breu (1985. 2000) และ Sasse (1991) system ระบบนี้ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทกริยา การณลักษณะ และตัวบ่งชี้การณลักษณะ โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. totally stative (TSTA) ——สภาพ
2. inceptive-stative (ISTA) ——เริ่มสภาพ
3. action(ACTI) ——การกระทำ
4. gradually terminative (GTER) ——ค่อยๆ สิ้นสุด
5. totally terminative (TTER) ——สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ

เหตุผลที่ต้องใช้ทฤษฎีนี้เพราะอยู่ในระบบ Vendler (1967) และ Dowty (1979) ไม่มีลักษณะที่เกี่ยวกับเริ่มต้นซึ่งอยู่ในภาษาไทยต้องมี

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน 8 คำ ได้แก่ *zhe, le, guo₁, guo₂, ne, gang, zai* และ *yijing*
2. การปรากฏร่วมกันของคำบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน 6 คำ ได้แก่ *guo+le, zhe+le, zai+zhe, gang+le, yijing+le* และ *zai+le*
3. คำบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย 7 คำ ได้แก่ *แล้ว, อยู่, เคย, กำลัง, เพิ่ง, จะ และเกือบ*
4. การใช้ปรากฏร่วมกัน 5 คำ ได้แก่ *กำลัง+จะ, กำลัง+อยู่, เพิ่ง+จะ, เกือบ+จะ และเคย+แล้ว*
5. คำที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นภาษาจีนกลางและภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่รวมภาษาถิ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลมาจาก 2 ส่วน ได้แก่

1. สืบค้นเลือกประโยคตัวอย่างจากฐานข้อมูลของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Thai National Corpus) และ ศูนย์วิจัยภาษาศาสตร์ภาษาจีนมหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Center for Chinese Linguistics Peking University)
2. นำข้อมูลที่ได้จากฐานข้อมูลทั้งสองมาทำการวิเคราะห์ โดยใช้ทฤษฎีของ เบรียว (1985, 2000) และ ซาซี (1991)

3. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ที่ได้จากข้อ 3 โดยใช้ทฤษฎีอรรถศาสตร์
4. สรุปผลอภิปรายและข้อเสนอแนะ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงตัวบ่งชี้การณลักษณะ และความแตกต่างระหว่างตัวบ่งชี้การณลักษณะกับคำอุทาน ตลอดจนการใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน
2. ทำให้ทราบถึงตัวบ่งชี้การณลักษณะ และการใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย
3. ทำให้ทราบความแตกต่างระหว่างตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนกับตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้กับการสอนภาษาจีน (ไทย) สำหรับชาวต่างชาติได้
4. เป็นแนวทางสำหรับศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาอื่นๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะในวิทยานิพนธ์นี้ มีดังนี้

1. ตัวบ่งชี้การณลักษณะ หมายถึง เป็นประเภททางไวยากรณ์ (grammatical category) ประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับคำกริยา คำกริยาจะเปลี่ยนรูปหรือขยายรูปไปตามลักษณะของเหตุการณ์

ทฤษฎีเลือกสรร หมายถึง เป็นการศึกษาในกลุ่มสองมิติ มุ่งศึกษาการณลักษณะทางไวยากรณ์แต่ได้มีการปรับปรุงโดยให้ความสำคัญกับการณลักษณะประจำคำซึ่งเป็นการศึกษาตามแนวโน้มโครงสร้างเวลาของเหตุการณ์ (Time-schema approach) และรวมเข้ามาในทฤษฎีโดยมีสมมติฐานว่าความหมายเชิงการณลักษณะของโครงสร้างนั้นเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณลักษณะทางไวยากรณ์และการณลักษณะประจำคำ

ตัวย่อและเครื่องหมายที่ใช้

*	หมายถึง	ประโยคที่ใช้ผิดไวยากรณ์
‘ ’	หมายถึง	ความหมายของประโยค
ASP	หมายถึง	ตัวบ่งชี้การณลักษณะ
TSTA	หมายถึง	การณลักษณะสภาพ
ISTA	หมายถึง	การณลักษณะเริ่มสภาพ
ACTI	หมายถึง	การณลักษณะการกระทำ
GTER	หมายถึง	การณลักษณะค่อยๆ สิ้นสุด
TTER	หมายถึง	การณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเปรียบเทียบ การณ์ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทย 3 ประเด็น ได้แก่ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการณ์ลักษณะ การศึกษาการณ์ลักษณะในภาษาไทย และการศึกษาการณ์ลักษณะในภาษาจีน ดังจะกล่าวรายละเอียด แต่ละประเด็นต่อไป

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการณ์ลักษณะ

1. ความรู้เกี่ยวกับการณ์ลักษณะ

1.1 ความหมายของการณ์ลักษณะ

การณ์ลักษณะ (aspect) หมายถึง การณ์ลักษณะ (aspect) เป็นประเภททางไวยากรณ์ (grammatical category) ประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับคำกริยา คำกริยาจะเปลี่ยนรูป หรือขยายรูปไปตามลักษณะของเหตุการณ์ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2546 : 32)

การณ์ลักษณะมี 2 ประเภท คือ การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ (grammatical aspect) และการณ์ลักษณะประจำคำ (lexiical aspect)

การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ (grammatical aspect) หมายถึง มุมมองแบบต่างๆ ของผู้พูดที่มีต่อเหตุการณ์หนึ่งๆ ผู้พูดอาจจะเลือกกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เสร็จสิ้น กำลังเกิดขึ้น เพิ่งเริ่มต้น ดำเนินอยู่ หรือเกิดซ้ำหลายๆครั้ง การณ์ลักษณะในมุมมองนี้มักจะแสดงโดยกระบวนการทางไวยากรณ์ เช่น การใช้กริยาช่วยและหน่วยคำเติมวิภัติปัจจัยในโครงสร้างการณ์ลักษณะกำลังดำเนินอยู่ (progressive costruction) ในภาษาอังกฤษ หรือการใช้กริยาช่วยในภาษาไทย

การณ์ลักษณะประจำคำ (lexiical aspect) เป็นการวิเคราะห์โครงสร้างของเหตุการณ์ที่แสดงโดยรูปกริยามีลักษณะอย่างไร การศึกษาคุณสมบัติทางความหมายเหล่านี้เพื่อแบ่งประเภทของ เหตุการณ์หรือประเภทของกริยาออกเป็นประเภทย่อยตามลักษณะโครงสร้างของเหตุการณ์ เช่น แบ่งกริยาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ สภาพการณ์ การณ์กระทำ การณ์ก่อผล และการณ์สัมฤทธิ์ผล

2. แนวทางการศึกษาการณ์ลักษณะ

แนวทางการศึกษาการณ์ลักษณะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ การศึกษาแบบ 1 มิติ (uidimensional) เป็นการศึกษาแบบที่ไม่แยกความแตกต่างระหว่างการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์และการณ์ลักษณะประจำคำอย่างชัดเจน แบ่งเป็น 2 ประเภทย่อย คือ การศึกษาที่มุ่งศึกษาความหมายของรูปภาษาที่แสดงการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์เป็นหลัก อาจให้ความสำคัญกับการณ์ลักษณะประจำคำหรือไม่ก็ได้ เป็นแนวคิดของกลุ่มทฤษฎีมุมมอง (viewpoint approach) และการศึกษาที่มุ่งศึกษาการณ์ลักษณะประจำคำอาจให้ความสำคัญกับการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์หรือไม่ก็ได้ เป็นแนวคิดของกลุ่มทฤษฎีโครงสร้างภายในเชิงเวลา (time –schema approach) และการศึกษาแบบ 2 มิติ (bidimensional) มีสมมติฐานว่าจำเป็นต้องแบ่งความหมายของการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์และการณ์ลักษณะประจำคำ แต่สามารถเอามารวมกันเป็นความหมายเชิงการณ์ลักษณะโดยรวมได้ เรียกว่า

ทฤษฎีผลรวม (Composite Theory) บางทฤษฎีมีสมมติฐานว่าการณลักษณะทางไวยากรณ์และการณลักษณะประจำคำอยู่คนละระดับแต่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน กล่าวคือ การณลักษณะประจำคำเป็นความหมายในระดับคำ วลี และ/หรือ อนุประโยค แต่การณลักษณะทางไวยากรณ์เป็นความหมายในระดับประโยค ความหมายทั้งสองมีความสัมพันธ์แบบตัวเลือกและฐาน กล่าวคือ ตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ทำหน้าที่เลือกองค์ประกอบในการณลักษณะประจำคำและทำให้เด่นขึ้นมาเป็นความหมายเชิงการณลักษณะของเหตุการณ์ที่แสดงโดยประโยคนั้นๆ แนวคิดการศึกษาแนวนี้คือกลุ่มทฤษฎีเลือกสรร (Selection Theory) (คเชนทร์ ต้นศิริ. 2548 : 13-14)

การศึกษาการณลักษณะในภาษาไทย

งานวิจัยที่เสนอผลการวิเคราะห์การณลักษณะในภาษาไทยโดยละเอียดนั้นมีจำนวนไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นเพียงการอธิบายการณลักษณะในฐานะที่เป็นหัวข้อย่อยในระบบไวยากรณ์หรือระบบวากยสัมพันธ์ในภาษาไทย เช่น งานของริชาร์ด นอส (Noss. 1964) วิจิตร ณ ภาณุพงศ์ (1970) เป็นต้น มีเพียงงานวิจัยของ ทศนาลัย บุญปฏิพากย์ (1983) ประภา สุขเกษม (1990) และปราณี กุลละวณิช และวอลเตอร์ บิซาง (Bisang. 2004) ที่นำเสนอผลการวิเคราะห์ระบบการณลักษณะในภาษาไทยไว้อย่างละเอียด ดังนี้

ทศนาลัย บุญปฏิพากย์ (1983) ศึกษาความหมายและหน้าที่ของคำที่มีความหมายเชิงการณลักษณะจำนวน 6 คำ ได้แก่ *กำลัง, อยู่, ยัง, แล้ว, เคย* และ *จะ* ทศนาลัยได้ให้ความหมายของการณลักษณะว่าเป็นมุมมองโครงสร้างภายในเชิงเวลาของเหตุการณ์แบบต่างๆ และเห็นว่าการณลักษณะประจำคำมีความสำคัญต่อการศึกษากการณลักษณะ ดังเห็นได้จากการแบ่งกลุ่มกริยาตามลักษณะของเหตุการณ์ที่แสดงโดยกริยาต่างๆ ในประโยคสามัญออกเป็น 3 กลุ่มคือ กริยาที่แสดงเหตุการณ์ทรงสภาพ (static situation) กริยาแสดงพลวัต (dynamic situation) และกริยาที่สามารถแสดงได้ทั้งเหตุการณ์ที่เป็นเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงหรือสภาพหลังจากการเปลี่ยนแปลงเสร็จสิ้น

กริยาที่แสดงเหตุการณ์ทรงสภาพแบ่งออกเป็นกริยาแสดงเหตุการณ์สภาวะคงที่ถาวร (permanent situation) และกริยาที่แสดงเหตุการณ์สภาวะคงที่ชั่วคราว (temporary situation) ส่วนกริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ กริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตแบบกินเวลา (process) และกริยาแสดงเหตุการณ์ไม่กินเวลา (event) โดยที่กริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตแบบกินเวลาแบ่งย่อยเป็นกริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตแบบมีขอบเขตเวลา (accomplishment) และกริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตแบบไม่มีขอบเขตเวลา (non-accomplishment) ส่วนกริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตแบบไม่กินเวลาแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อยคือ กริยาแสดงเหตุการณ์ประเภทเหตุการณ์สัมฤทธิ์ผลและกริยาแสดงเหตุการณ์ฉับพลัน เพราะฉะนั้นกริยาในภาษาไทยสามารถแบ่งได้ 7 ประเภท ดังนี้

ประเภทกริยา	ตัวอย่างคำกริยา
กริยาแสดงสภาวะคงที่ถาวร	สูง เตี้ย อ้วน ผอม สวย เหมือน
กริยาแสดงสภาวะคงที่ชั่วคราว	เห็น ได้ยิน เจ็บ คั้น หิว โมโห
กริยาแสดงการณก่อนผล	ตัดสินใจ เลือก
กริยาแสดงเหตุการณ์พลวัตไม่มีขอบเขตเวลา	วิ่ง กิน เดิน ทาสี
กริยาแสดงเหตุการณ์สัมฤทธิ์ผล	ตาย เสร็จ จบ ถึง

กริยาแสดงเหตุการณ์ฉับพลัน สะดุด เคาะ กระโดด
 กริยาที่แสดงได้ทั้งเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงหรือ สวม ใส่ เปิด ปิด หัก จม
 สภาพหลังจากการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ
 เสร็จสิ้น

จากนั้น ทศนาลัยศึกษาหน้าที่และความหมายเชิงการณลักษณะของตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ 6 ตัว คือ กำลัง อยู่ ยัง แล้ว เคย และ จะ โดยพิจารณาจากความหมายเชิงการณลักษณะของเหตุการณ์ที่แสดงเมื่อตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์เหล่านี้ปรากฏร่วมกับกริยาแต่ละประเภทในประโยค ทศนาลัยเรียกตัวบ่งชี้การณลักษณะทั้ง 6 ตัวตามความหมายเชิงการณลักษณะที่แสดง เช่น กำลัง เป็นคำแสดงการณลักษณะทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์ประเภทกำลังเกิดขึ้น (progressive marker) แสดงว่าเหตุการณ์กำลังดำเนินอยู่ อยู่ เป็นคำแสดงการณลักษณะทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์ประเภทดำเนินต่อเนื่อง (continuative marker) แสดงว่าเหตุการณ์กำลังดำเนินอยู่ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลาวัจนกรรม และ แล้ว เป็นคำแสดงการณลักษณะทางไวยากรณ์สมบูรณ์ (perfective marker) แสดงว่าเหตุการณ์นั้นบางส่วนได้เกิดขึ้นและดำเนินมาในระยะเวลาหนึ่งและจุดสำคัญของเหตุการณ์ได้มาถึงซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นจุดสิ้นสุด

ประเด็นที่น่าสนใจคือประภาได้ตั้งสมมติฐานว่าความหมายเชิงการณลักษณะของประโยคมีลักษณะที่ประกอบขึ้นมาจากความหมายขององค์ประกอบย่อยๆ ต่างๆ ในประโยค ดังนั้น นอกจากความหมายประจำคำกริยาแล้ว พจน์ของประธานและกรรม และส่วนขยายต่างๆ ในประโยค ต่างก็มีความสำคัญต่อความหมายเชิงการณลักษณะเช่นเดียวกัน เช่น หากประธานของกริยาแสดงการณสัมฤทธิผลเป็นเอกพจน์ เช่น ตาย ในประโยค เด็กในหมู่บ้านนี้ตาย จะไม่สามารถปรากฏร่วมกับตัวบ่งชี้การณลักษณะดำเนินอยู่ (continuative aspect verb) เช่น ไปเรื่อยๆ ได้ดังประโยค *เด็กในหมู่บ้านนี้ตายไปเรื่อยๆ จะเห็นได้ว่าการวิเคราะห์ความหมายเชิงการณลักษณะของเหตุการณ์จำเป็นต้องพิจารณาทุกระดับโครงสร้าง ตั้งแต่ระดับคำไปจนถึงระดับประโยค

ส่วนการศึกษาของ ปราณี กุลละวณิชย์ และวอลเตอร์ บิซาง (Bisang. 2004) นั้น เป็นการศึกษาการณลักษณะในแบบสองมิติ ซึ่งมีสมมติฐานในการศึกษาความหมายเชิงการณลักษณะของเหตุการณ์ที่แสดงโดยประโยคนั้นจำเป็นต้องแยกความแตกต่างระหว่างการณลักษณะประจำคำและการณลักษณะทางไวยากรณ์ ในการศึกษาชิ้นนี้ใช้แนวคิดทฤษฎีเลือกสรร (Selection Theory) ซึ่งคิดค้นโดยบัลธาซาร์ บิคเคิล (Bickel. 1997) และซาสซี (Sasse. 2000) ประเด็นสำคัญที่กล่าวถึงในงานนี้คือ ข้อเสนอสมมติฐานว่าระบบการณลักษณะในภาษาไทยน่าจะประกอบไปด้วย 4 ระดับ คือ 1) ความหมายประจำคำกริยา 2) โครงสร้างภายในเชิงเวลาของเหตุการณ์โดยรวมกับกระบวนการที่มีผลต่อโครงสร้างเหตุการณ์ 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์กับโครงสร้างของเหตุการณ์ในสองระดับแรก และ 4) การปรากฏร่วมของตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ตั้งแต่สองตัวขึ้นไป การแบ่งความหมายอย่างชัดเจนในลักษณะนี้ทำให้สามารถเห็นคุณสมบัติการประกอบกันของความหมายขององค์ประกอบย่อยของการณลักษณะได้ชัดเจน

นอกจากนี้ยังแบ่งประเภทเหตุการณ์ของเบรียว (Breu. 1985, 2000) และซาสซี (Sasse. 1991, 2002) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ประเภทและลักษณะเหตุการณ์

ประเภทของลักษณะเหตุการณ์	คำอธิบายลักษณะเหตุการณ์	ตัวอย่าง
Inceptive-Statice (ISTA) (เริ่มสภาพ)	Initial boundary plus situation (มีขอบเริ่มต้นบวกกับสถานการณ์)	เริ่ม มา เข้า ลง
Gradually Terminative (GTER)(ค่อยๆ สิ้นสุด)	Situation plus terminal boundary (มีสถานการณ์บวกกับขอบสิ้นสุด)	(ไป)ถึง พบ เจอ
Totally Terminative(TTER) (สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ)	Initial and terminal boundary collapse into one, no situation (ขอบเริ่มต้นกับขอบสิ้นสุดยุบรวมกัน เป็นหนึ่งและไม่มีสถานการณ์)	เสร็จ หมด ตาย เรียบร้อย
Action(ACTI) (การกระทำ)	Initial boundary-situation- terminal boundary (มีขอบเริ่มต้น-มีสถานการณ์-มีขอบ สิ้นสุด)	กิน ฟัง อ่าน นั่ง เดิน
State (สภาพ)	State at a situation (มีสถานการณ์ หรือ อยู่ในสถานการณ์)	ร้อน หนาว เย็น

จากตาราง 1 พบว่า ลักษณะของเหตุการณ์ในภาษาไทยมาตรฐานทั้ง 5 ประเภทนี้มีได้แสดงด้วยตัวบ่งชี้การณลักษณะของประโยคเท่านั้น แต่ต้องดูลักษณะของเหตุการณ์ร่วมกับส่วนประกอบอื่นในประโยค ได้แก่ กริยาหลักของประโยค หรือ กริยาบอกทิศทางด้วย เช่น อ้วนขึ้น ผอมลง คำว่า ขึ้น ลง จะบอกการเริ่มสภาพ หรือเมื่อตามด้วยกริยาบอกสภาพ เช่น กินอิ่ม คำว่า อิ่ม จะบอกขอบเขตสิ้นสุด หรือ วิเศษณ์บอกเวลาของประโยค เช่น คนไทยกินข้าวตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้อยคำ ตั้งแต่ไหนแต่ไร จะบอกลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จเป็นต้น

ปราณี กุลละวณิช และวอลเตอร์ บิซัง (Bisang. 2004) ได้วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณลักษณะประจำคำและตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ 3 ตัว คือ กำลัง อยู่ และแล้ว ตัวบ่งชี้การณลักษณะ กำลัง และ อยู่ ทำหน้าที่เลือกส่วนกลางของเหตุการณ์โดยไม่ให้ความสนใจกับขอบเขตของเหตุการณ์จึงแสดงการณลักษณะไม่สมบูรณ์ ส่วน แล้ว แสดงความหมายเชิงการณลักษณะสมบูรณ์เนื่องจากทำหน้าที่เลือกเฉพาะขอบเขตของเหตุการณ์ นอกจากนี้ยังได้วิเคราะห์การปรากฏร่วมของตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ตั้งแต่สองตัวขึ้นไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าระบบการณลักษณะของภาษาไทยมีความแตกต่างจากภาษาในกลุ่มสลาวิก

นอกจากนี้ คเชนทร์ ตัญศิริ (2548) ศึกษาวิเคราะห์ประเภทเหตุการณ์หรือประเภทการณลักษณะประจำคำของเหตุการณ์ที่แสดงโดยโครงสร้างอกรรมแบบสลบในภาษาไทยแล้วจัดประเภทย่อยตามประเภทของการณลักษณะประจำคำและวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ 3 ตัว คือ *กำลัง อยู่ และ แล้ว* ผลการศึกษาพบว่า *กำลัง* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์ประเภทกำลังเกิดขึ้น เนื่องจากทำหน้าที่เลือกเน้นเฉพาะส่วนกลางที่มีลักษณะพลวัต และแสดงความหมายเชิงการณลักษณะว่าเหตุการณ์ที่อ้างถึงนั้นกำลังเกิดขึ้น *อยู่* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์เนื่องจากอยู่เลือกเน้นเฉพาะส่วนกลางเหตุการณ์โดยไม่อ้างถึงขอบเขตของเหตุการณ์ ส่วน *แล้ว* มีความกำกวมทางความหมาย กล่าวคือ สามารถแสดงความหมายได้หลายความหมายซึ่งสามารถจัดประเภทเป็นไปได้ทั้งความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบสมบูรณ์และความหมายสมบูรณ์ของเหตุการณ์ เนื่องจาก *แล้ว* สามารถปรากฏกับโครงสร้างอกรรมแบบสลบได้ทุกประเภทซึ่งแสดงเหตุการณ์แบบเปลี่ยนแปลงทรงสภาพ

ดังนั้นผู้วิจัยจะใช้ประเภทและลักษณะของเหตุการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นแนวทางในอธิบายลักษณะของเหตุการณ์ที่แสดงโดยคำบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนต่อไป

การศึกษาการณลักษณะในภาษาจีน

ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลงานการศึกษาเกี่ยวกับคำช่วย ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวประกอบด้วยคำช่วยในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ การใช้ *zhe* ในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ การสอนคำช่วย *zhe, le, guo* สำหรับนักเรียนชาวเกาหลี การศึกษาคำช่วย *le* และการสอน *le* ในการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ การใช้คำช่วย *le* และการเปรียบเทียบ *guo₂* กับ *guo₁* และ *le₁* ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การศึกษาคำช่วยในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ Chen Jie (ฉิน เจ๋. 2005)

ฉิน เจ๋ ได้กล่าวว่า คำช่วยมี 3 ลักษณะ คือ คำช่วย *zhe le* และ *guo* ใช้ในคำศัพท์วลีหรือประโยค และต้องออกเสียงเบา ความหมายดั้งเดิมของคำช่วยเหล่านี้เปลี่ยนไป

ฉิน เจ๋ ยังได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านความหมายในการใช้คำช่วย *zhe le* และ *guo* สำหรับชาวต่างชาติ และเสนอว่าการฝึกใช้คำช่วยเหล่านี้อย่างละเอียด เช่น สรุปลและแบ่งคำช่วยเป็นกลุ่มใหญ่แล้วค่อยแบ่งเป็นกลุ่มย่อย และการเรียนจากง่ายไปหายาก จะช่วยให้ผู้เรียนคำช่วยในภาษาจีนง่ายขึ้น

2. การใช้ *zhe* ในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ Chen Guangyan (ฉิน กว่าง เยียน. 2000)

ฉิน กว่าง เยียน ได้กล่าวว่า ข้อผิดพลาดในการใช้ *zhe* สำหรับนักศึกษา พบว่าเกิดจากสาเหตุในวิธีการใช้คำช่วย *zhe* และความแตกต่างในวิธีการใช้ *de zhe* และ *le*

ฉิน กว่าง เยียน สรุปลว่าการใช้คำช่วย *zhe* มี 3 ความหมาย คือ การกระทำกำลังทำอยู่ หรือมีเหตุการณ์กำลังเกิดขึ้น การกระทำต่อเนื่องอยู่ และการกระทำอยู่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เป้าหมายในการใช้คำช่วย *zhe* เมื่อ “คำกริยา + *zhe* + (คำนาม)” หรือ “คำคุณศัพท์ + *zhe*” แสดงถึงลักษณะของคุณศัพท์นี้อยู่ในสถานการณ์ต่อเนื่อง เมื่อ “คำกริยา/คำคุณศัพท์ + *zhe* + (กรรม) + คำกริยา/คำคุณศัพท์” แสดงถึงมีลักษณะที่ตามมา เมื่อ “คำคุณศัพท์ + *zhe* + โครงสร้างคำบอก

จำนวนผสมคำลักษณนาม” แสดงยกระดับขั้นขึ้น ใช้ในประโยคบอกคำสั่ง แปลว่าให้เข้าสู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือให้ลักษณะหนึ่งมีการต่อเนื่อง และใส่ท้ายประโยคช่วยโครงสร้างของประโยค

3. การสอนคำช่วย *zhe le* และ *guo* สำหรับนักเรียนชาวเกาหลี Xie Jing Jing (เซ จิง จิง. 2003)

เซ จิง จิง ได้สรุปการผิดพลาดในการใช้คำช่วยสำหรับนักศึกษาชาวเกาหลี โดยแบ่งการผิดพลาด ได้แก่ วิธีการใช้ *zhe le guo* และความแตกต่างในวิธีการใช้คำช่วย *zhe le guo*

4. การศึกษาคำช่วย *le* และการสอน *le* ในการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ Yin Shao Hua (หยิ่น ส้าว หว. 2005)

หยิ่น ส้าว หว ได้กล่าวว่า ตัวอย่างข้อผิดพลาดในการใช้ *le* ในการสอนและหลักการใช้ *le* มีลักษณะนี้ คือ มีความสัมพันธ์กับจุดพักของเหตุการณ์ นี่คือความหมายหลักของคำช่วย *le* จุดพักไม่ใช่จุดสิ้นสุด เพียงแค่แสดงเหตุการณ์หนึ่งอยู่ในเวลาหนึ่งถึงระดับไหน ไม่จำเป็นต้องเสร็จสิ้นทุกอย่าง

ในท้ายบทเรียน หยิ่น ส้าว หว สรุป การใช้ *le* ต้องสังเกตข้างหน้า *le* เป็นคำอะไรและข้างหลัง *le* เป็นคำอะไร เช่น ถ้ามีคำว่า เสมอ ตลอด จะไม่สามารถใช้กับ *le* ได้ หรือ ไม่ทัน จากนั้นไปเป็นต้น

5. การใช้คำช่วย *le* Yang Hui Fen (หยาง หุย เฟิน. 1984)

หยาง หุย เฟิน ได้กล่าวว่า การใช้ *le* มี 2 ลักษณะ ดังนี้

5.1 การใช้ *le* หรือไม่ต้องดูลักษณะของคำกริยา เช่น คำที่มีการกระทำที่สามารถเสร็จสิ้นได้อย่างชัดเจน เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถใช้ *le* ได้ คำที่เกี่ยวกับจิตใจของคน มีความในการต่อเนื่องอยู่แล้ว เช่น คิดว่า เชื่อว่า หวัง รู้สึก เป็นต้น ไม่สามารถใช้ *le* ได้ หรือทั่วไปไม่เน้นในการสิ้นสุดของการกระทำก็ไม่ต้องใช้ *le* ควรจะ สามารถ เหมือน เป็นต้น

5.2 ข้างหน้าคำกริยาเป็นข้อบังคับในการใช้ *le* ข้างหน้าคำกริยาเป็นคำกริยาดังต่อไปนี้ไม่สามารถใช้ *le* ได้ เช่น ทุกวัน ทุกคืน ทุกปี บ่อยๆ เสมอ บางที เป็นต้น

6. การเปรียบเทียบ *guo₂* กับ *guo₁* และ *le₁* Liu Yue Hua (หลิว เย่ หว. 1988)

หลิว เย่ หว ได้เปรียบเทียบความแตกต่าง *guo* กับ *le* ทางด้านความหมายและไวยากรณ์ คือ เรียกความหมายที่มีประสบการณ์ว่า *guo₂* ความหมายที่มีความเสร็จสิ้นว่า *guo₁* เรียก *le* ที่มีความหมายสำเร็จว่า *le₁* และ *le* ที่มีสถานการณ์ใหม่เกิดขึ้นว่า *le₂*

บทที่ 3

ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน

ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย

ในบทนี้ผู้วิจัยจะเสนอผลการศึกษากำหนดตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยโดยใช้แนวคิดสำคัญของทฤษฎีเลือกสรร (Selection Theory of Aspect) ซึ่งมีแนวคิดสำคัญคือแบ่งลักษณะเหตุการณ์ออกเป็น 5 ชนิดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 ประเภทและคำอธิบายลักษณะเหตุการณ์

ประเภทของลักษณะเหตุการณ์	คำอธิบายลักษณะเหตุการณ์	ตัวอย่าง
Inceptive-Statve (ISTA) (เริ่มสภาพ)	Initial boundary plus situation (มีขอบเริ่มต้นบวกกับสถานการณ์)	เริ่ม มา เข้า ลง
Gradually Terminative(GTER) (ค่อยๆ สิ้นสุด)	Situation plus terminal boundary (มีสถานการณ์บวกกับขอบสิ้นสุด)	(ไป) ถึง พบเจอ
Totally Terminative(TTER) (สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ)	Initial and terminal boundary collapse into one, no situation (ขอบเริ่มต้นกับขอบสิ้นสุดยุบรวมกัน เป็นหนึ่งและไม่มีสถานการณ์)	เสร็จ หมด ตาย เรียบร้อย
Action(ACTI) (การกระทำ)	Initial boundary-situation- terminal boundary (มีขอบเริ่มต้น- มีสถานการณ์-มีขอบสิ้นสุด)	กิน ฟัง อ่าน นั่ง เดิน
State (สภาพ)	State at a situation (มีสถานการณ์ หรือ อยู่ในสถานการณ์)	ร้อน หนาว เย็น

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยมาตรฐานนั้นลักษณะของเหตุการณ์ทั้ง 5 ประเภทนี้ไม่ได้แสดงด้วยตัวบ่งชี้การณลักษณะของประโยคเท่านั้น แต่ต้องพิจารณาลักษณะของเหตุการณ์ร่วมกับส่วนของประโยค ได้แก่ กริยาหลักของประโยค หรือ กริยาบอกทิศทางด้วย เช่น

อ้วนขึ้น

ผอมลง

คำว่า ขึ้น ลง จะบอกการเริ่มสภาพ หรือเมื่อตามด้วยกริยาบอกสภาพ เช่น กินอิ่ม
จากตัวอย่างจะเห็นว่า อิ่ม จะบอกขอบเขตสิ้นสุด และอีกตัวอย่างเป็นวิเศษณ์บอกเวลาของประโยค เช่น

คนไทยกินข้าวตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้อยคำ ตั้งแต่ไหนแต่ไร

จะบอกลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จเป็นต้น (ปราณี กุลละวณิชย์ และวาล์เตอร์. 2007 : 71-72)

สำหรับของลักษณะของเหตุการณ์ซึ่งแสดงผ่านทางคำกริยานั้น สามารถใช้แนวคิดของ เวนด์เลอร์ (1976) ที่แบ่งประเภทของกริยาในภาษาอังกฤษออกเป็น 4 ประเภทซึ่งนำมาใช้กับกริยาภาษาไทยได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงชนิดของกริยาและลักษณะของเหตุการณ์ตามแนวคิดของแนวคิดของ เวนด์เลอร์ (1976)

ชนิดกริยา	ลักษณะของเหตุการณ์	ตัวอย่างคำกริยา
States	ไม่เป็นพลวัต (non-dynamic state of affair) ไม่มีจุดสิ้นสุดภายใน (no inherent terminal point) มีช่วงเวลาภายใน (internal duration)	แข็ง, เป็น, มี, โกรธ, รัก, เข้าใจ
Activities	เป็นพลวัต (dynamic state of affair) ไม่มีจุดสิ้นสุดภายใน (no inherent terminal point) มีช่วงเวลาภายใน (internal duration)	เดิน, อ่าน, คุย
Accomplishments	เป็นพลวัต (dynamic state of affair) มีจุดสิ้นสุดภายใน (inherent terminal point) มีช่วงเวลาภายใน (internal duration)	สรุป, ตัด, ระเหย
Achievements	เป็นพลวัต (dynamic state of affair) มีจุดสิ้นสุดภายใน (nherent terminal point) ไม่มีช่วงเวลาภายใน (no internal duration)	เสร็จ, ถึง, ตาย

ในภาษาไทยมีคำวิเศษณ์และคำกริยาช่วยที่ใช้เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะอยู่หลายตัว สามารถแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 ตัวบ่งชี้กับลักษณะของเหตุการณ์

ตัวบ่งชี้	ลักษณะของเหตุการณ์
แล้ว	เริ่มสภาพ สภาพเบ็ดเสร็จ
อยู่	สภาพเบ็ดเสร็จ การกระทำ
เคย	สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ
กำลัง	การกระทำ สภาพเบ็ดเสร็จ ค่อยๆ สิ้นสุด เริ่มสภาพ
เกือบ	ก่อนเริ่มสภาพ ก่อนเริ่มการกระทำ
เพิ่ง	เริ่มสภาพ เริ่มการกระทำ

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยเรียงตามประเภทของการณลักษณะทั้ง 5 ประเภท ดังนี้

1. การณลักษณะเริ่มสภาพ (Inceptive-Statice (ISTA))

การณลักษณะเริ่มสภาพ หมายถึง เหตุการณ์ใช้กับกริยาที่มีสภาพจะมุ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง เช่น เข้า (ไป) ลง (มา) นั่ง (ลง) เป็นต้น

1.1 แล้ว เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

1) เวลามาถึงแล้ว

2) นำอาหารมาแล้ว

1.2 อยู่ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ เช่น

3) เวลามาถึงอยู่

ในภาษาไทย ไม่สามารถพูดได้ ถึง ... อยู่ ประโยคที่ถูกต้องเป็น เวลามาถึง

1.3 เคย เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

4) เด็กสาวเคยมาที่นี่

1.4 กำลัง เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง มีความหมายคล้ายกับ อยู่ แต่อยู่ปรากฏหลังกริยา กำลัง ปรากฏหน้ากริยา กำลัง มีอีกความหมายหนึ่ง นั่นคือการกระทำยังไม่ได้เกิดขึ้น เช่น ฝนกำลังจะตก ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า การกระทำได้เกิดขึ้นระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

5) ภัยกำลังมา

6) พวกเขากำลังมา

1.5 เพ็ญ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

7) เขาเพ็ญมาเรียน

8) ฉันเพ็ญลงจากเครื่อง

1.6 จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำยังไม่ได้เริ่มสภาพ กริยานี้กำลังไปสู่สภาพหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

9) หวังจะมาหา

10) คุณจะไปหา

1.7 เกือบ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำยังไม่ได้เริ่มสภาพ ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

11) ยวลงมาถึงเกือบถึงเวย

12) เกือบถึงประตูห้อง

1.8 กำลัง...จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง มีความหมายคล้ายกับ กำลัง แต่ กำลัง แสดงการกระทำที่มีความต่อเนื่องอยู่ก็ได้ หรือยังไม่ได้เข้าสู่การกระทำก็ได้ แต่ กำลัง...จะ มีแต่ความหมายการกระทำยังไม่ได้เริ่ม ซึ่ง กำลัง จะมีความหมายคล้ายกับ เกือบ หรือ เกือบ...จะ เช่น

13) สายฝนกำลังจะมาถึง

1.9 กำลัง...อยู่ เป็นตัวบ่งชี้แสดงความหมายของเหตุการณ์มีความสม่ำเสมอหรือมีกิจกรรมนั้นต่อเนื่องอยู่ หรือเหตุการณ์ดำเนินอยู่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง มีความหมายคล้ายกับ กำลัง เช่น

14) ฉันกำลังกินข้าว/ฉันกำลังกินข้าวอยู่

15) แม่กำลังอ่านข่าว/แม่กำลังอ่านข่าวอยู่

แต่ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพได้ เช่น

16) แม่มาถึงอยู่

1.10 เพ็ญ...จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว มีความหมายคล้ายกับ เพ็ญ เช่น

17) เพ็ญจะมาพบปี

1.11 เกือบ...จะ เป็นตัวบ่งชี้ที่มีความหมายคล้ายกับ จะ กล่าวคือหมายถึงใกล้ที่เป็นเหตุการณ์ใดหรือเข้าสู่สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แต่อาจไม่พร้อมหรืออยู่ระหว่างเตรียมการ ยังไม่ได้เป็นสถานการณ์นั้นหรือทำให้เหตุการณ์เกิดขึ้นได้ เช่น

18) ผู้ป่วยนั้นเกือบตาย/ผู้ป่วยนั้นเกือบจะตาย

19) เข้าไปเกือบถึงเสาหินใหญ่/เข้าไปเกือบจะถึงเสาหินใหญ่
สามารถใช้ในการณัลักษณะเริ่มสภาพได้ เช่น

20) เกือบจะถึงทางเลี้ยว

1.12 เคย...แล้ว เป็นตัวบ่งชี้ที่มีความหมายว่าเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งได้เสร็จสิ้นแล้ว มีความหมายคล้ายกับ เคย ที่ใช้กับการณัลักษณะการกระทำ และการณัลักษณะสภาพ เช่น

21) ผมเคยถามผู้มามอบตัว/ผมเคยถามผู้มามอบตัวแล้ว

22) อากาศเคยร้อนอยู่ช่วงเดือนเมษา/อากาศเคยร้อนอยู่ช่วงเดือนเมษาแล้ว

หรือ เคย...แล้ว มีความหมายคล้ายกับ แล้ว หมายความว่ามิเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งได้เสร็จสิ้นแล้ว เช่น

23) ทำบัญชีรายละเอียดไว้แล้ว/เคยทำบัญชีรายละเอียดไว้แล้ว

แต่สองคำนี้มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ทำบัญชีรายละเอียดไว้แล้ว หมายถึงรายละเอียดของบัญชีทำเสร็จแล้ว เคยทำมาแล้ว ตอนนี้อาจจะยังทำอยู่ก็ได้ หรือไม่ทำได้ เคยทำบัญชีรายละเอียดไว้แล้ว ในประโยคนั้นนี้ รายละเอียดบัญชีได้ทำแล้ว การกระทำนี้เสร็จสิ้นแล้ว แต่ตอนนี้ไม่มีความต่อเนื่อง

24) เขาเคยถึงที่นี่แล้ว

2. การณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด (Gradually Terminative (GTER))

การณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดแสดงลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด ส่วนมากใช้กับกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่อง มีจุดเริ่มต้น มีความต่อเนื่อง มีช่วงเวลาภายใน และมีจุดสิ้นสุด เช่น เจอ ถึง ตาย เป็นต้น ซึ่งกริยาเหล่านี้ ระบบเวนต์เลอร์ หรือโดวตี ได้แบ่งอยู่ในกลุ่มกริยา Accomplishments

2.1 แล้ว เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะการกระทำใดๆเสร็จสิ้น ใช้ในการณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่า การกระทำได้มีการเริ่มต้นแล้ว ค่อยๆ สิ้นสุด เช่น

25) ส่วนหนึ่งจะระเหยแล้ว

2.2 อยู่ เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง สามารถใช้ในการณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้ เช่น

26) สารระเหยอยู่

27) ไอระเหยอยู่

2.3 เคย เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำค่อยๆ สิ้นสุดในอดีต เช่น

28) น้ำเคยระเหย

2.4 กำลัง เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะการกระทำที่แสดงเหตุการณ์ที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณัลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำอยู่ในสถานการณ์หนึ่ง และกำลังไปดำเนินไปสู่จุดสิ้นสุด แต่เป็นลักษณะค่อยๆ สิ้นสุด เช่น

29) น้ำกำลังระเหย

2.5 เพิ่ง เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะการกระทำแสดงเหตุการณ์ว่ามีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณัลักษณะค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำได้เสร็จสิ้นในเวลาสั้นๆ ในอดีตแล้ว เช่น

30) น้ำเพิ่งระเหยหมดแล้ว

2.6 จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำยังไม่ได้เริ่มสภาพ กริยานี้กำลังไปสู่สภาพหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

31) น้ำจะระเหยไปหมด

2.7 เกือบ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำแสดงเหตุการณ์ยังไม่ได้เริ่มสภาพ ใช้ในการณลักษณะค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำยังไม่ได้เริ่ม เช่น

32) น้ำเกือบระเหย

2.8 กำลัง...จะ มีความหมายคล้ายกับ จะ กล่าวคือแสดงเหตุการณ์ว่าอยู่ระหว่างเตรียมการ เข้าสู่สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งในอนาคต เช่น

33) ฉันจะไปประเทศจีน/ฉันกำลังจะไปประเทศจีน

34) อากาศจะร้อนขึ้นในสัปดาห์นี้/อากาศกำลังจะร้อนขึ้น

สามารถใช้ในการณลักษณะค่อยๆ สิ้นสุดได้ เช่น

35) น้ำกำลังจะระเหย

แต่ กำลัง...จะ กับ จะ มีความแตกต่างอยู่ เช่นในประโยคตัวอย่างของ กำลัง...จะ อากาศจะร้อนขึ้นในสัปดาห์นี้ มีความหมายว่า อากาศตอนนี้ไม่ร้อน แต่จะร้อนขึ้นในอนาคต อากาศกำลังจะร้อนขึ้นมีความหมายว่า อากาศตอนนี้ร้อนนิดหน่อย แต่ในอนาคตจะร้อนขึ้นอีกใช้ในการณลักษณะการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำค่อยๆ เกิดขึ้น เช่น

36) ฝนแรกที่กำลังมาถึง

37) การเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะมา

2.9 กำลัง...อยู่ เป็นตัวบ่งชี้แสดงความหมายเหตุการณ์ใดมีความสม่ำเสมออยู่ หรือมีกิจเนื่องอยู่ หรือเหตุการณ์อยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำค่อยๆ เกิดขึ้น มีความหมายคล้ายกับ กำลัง...จะ

38) น้ำกำลังระเหยอยู่

2.10 เพิ่ง...จะ เป็นตัวบ่งชี้ที่มีความหมายคล้ายกับ เพิ่ง หมายความว่าเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งได้เกิดขึ้นแล้วเมื่อระยะเวลาหนึ่ง และผ่านช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นยังไม่นาน เช่น

39) ฉันเพิ่งไปกินข้าวมา/ฉันเพิ่งจะไปกินข้าวมา

40) อากาศเพิ่งร้อนขึ้นเมื่อวาน/อากาศเพิ่งจะร้อนขึ้นเมื่อวาน

ใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าเสร็จสิ้นไปในเวลาสั้นๆ ในอดีต เช่น

41) น้ำเพิ่งจะระเหย

2.11 เกือบ...จะ มีความหมายคล้ายกับ จะ เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงลักษณะของเหตุการณ์ว่าใกล้เป็นเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งหรือเข้าสู่สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำยังไม่ได้เกิดขึ้น เช่น

42) น้ำเกือบจะระเหย

2.12 เคย...แล้ว เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงความหมายว่าเหตุการณ์เหตุการณ์หนึ่งได้เสร็จสิ้นมาแล้ว มีความหมายคล้ายกับ เคย ใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำได้เสร็จสิ้นแล้ว เช่น

43) น้ำเคยระเหยแล้ว

3. การณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ (Totally Terminative (TTER))

การณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ส่วนมากใช้กับกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้น เช่น *เสร็จ หมด ตาย เรียบร้อย* เป็นต้น ซึ่งการณ์ลักษณะนี้ ระบบเวนดเลอร์ หรือโตติ ไม่ได้แบ่งไว้ในกลุ่มกริยา Achievements ซึ่งเป็นพลวัต มีจุดสิ้นสุดภายในไม่มีช่วงเวลาภายใน

3.1 *แล้ว* เป็นตัวบ่งชี้แสดงลักษณะการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพเดิมไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

44) *ผมเรียนจบแล้ว*

45) *ผมนิรนาแต่งงานแล้ว*

3.2 *อยู่* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ไม่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้

3.3 *เคย* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

46) *คุณภูมิเคยแต่งงาน*

47) *ดาบเก่าที่เคยแตกหักไป*

แต่กริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นบางคำไม่สามารถปรากฏร่วมกับ *เคย* ได้ เช่น

48) *ฉันเคยตาย*

สิ่งมีชีวิตไม่สามารถตายแล้วกลับมีชีวิตเหมือนเดิมได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้ร่วมกับคำบ่งชี้ *เคย* ได้

3.4 *กำลัง* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ไม่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้

3.5 *เพิ่ง* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้วในช่วงเวลาไม่นาน และการกระทำนั้นเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

49) *เพิ่งจบปริญญาโทใหม่*

50) *เราเพิ่งแต่งงานกัน*

3.6 *จะ* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะการกระทำยังไม่ได้เริ่มสภาพ กริยานี้กำลังไปสู่สภาพหนึ่ง ใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

51) *จนคอยจะแตกด้วย*

3.7 *เกือบ* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะแสดงการกระทำยังไม่ได้สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

52) *ในทันทีที่เพิ่งมาเกือบจบ*

3.8 *กำลังจะ* เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่าการกระทำนั้นเริ่มต้นขึ้น แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

53) *ทาสที่กำลังจะตายพูดความจริง*

3.9 กำลัง...อยู่ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้

3.10 เพิ่ง... จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำยังไม่ได้สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่า สถานการณ์นั้นยังไม่ได้เริ่มต้นแต่กำลังจะเริ่มขึ้น เช่น

54) เพิ่งจะตายไปเมื่อสิบกว่าปี

3.11 เกือบ... จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำยังไม่ได้สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ และจะดำเนินไปสู่อีกการกระทำหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม เช่น

55) หิวเกือบจะตาย

3.12 เคย...แล้ว เป็นตัวบ่งชี้แสดงลักษณะการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่า การกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

56) เขาเคยแต่งงานแล้ว

4. การณลักษณะการกระทำ (Action (ACTI))

การณลักษณะการกระทำปรากฏในกริยาการกระทำ เช่น เดิน อ่าน คูย เป็นต้น ซึ่ง ระบบเวนต์เลอร์ หรือโดวตี ได้แบ่งออกคำเหล่านี้อยู่ในกลุ่มกริยา Activities ซึ่งเป็นพลวัต ไม่มีจุดสิ้นสุดภายใน มีช่วงเวลาภายใน

4.1 แล้ว เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

57) ฉันเห็นแล้ว

58) จางหายไปแล้ว

4.2 อยู่ เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงการกระทำที่กำลังดำเนินอยู่หรือเหตุการณ์นั้นมีความต่อเนื่อง และการกระทำนี้ต้องเป็นการกระทำที่สามารถดำเนินต่อเนื่องได้ เมื่อปรากฏร่วมกับกริยาการกระทำแสดงว่าเหตุการณ์นั้นกำลังดำเนินอยู่ในช่วงเวลาวัจนกรรม เช่น

59) นั่งกินข้าวอยู่กับแม่

60) นั่งฟังอยู่นานแล้ว

4.3 เคย เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงว่าการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

61) เคยถามคนอื่น

62) เคยอ่านอยู่ตลอด

4.4 กำลัง เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำได้เริ่มระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

63) เขากำลังกินอาหาร

64) กำลังนั่งรอคนมา

4.5 เพ็ญ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้วด้วย เช่น

65) เพ็ญกินข้าวกลางวัน

66) เพ็ญไปชนมา

4.6 จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำยังไม่ได้เริ่มสภาพ กริยานี้กำลังไปสู่สภาพหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

67) ฉันจะไปเที่ยวกับทิม

4.7 เกือบ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำยังไม่ได้สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม เช่น

68) เฮ้อ เกือบไปแล้ว

4.8 กำลังจะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าการกระทำยังไม่ได้เริ่มต้น หรือเตรียมจะเข้าสู่การกระทำ เช่น

69) หนูกำลังจะทำหน้าต้าง

4.9 กำลัง...อยู่ เป็นคำลักษณะการกระทำอยู่ในสถานการณ์ มีความหมายคล้ายกับกำลังหรือ อยู่ ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าอยู่สถานการณ์หนึ่ง เช่น

70) เขากำลังมองอยู่

4.10 เพ็ญ...จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

71) คันหนึ่งเพ็ญจะไปตอนเช้านี้

4.11 เกือบ...จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำว่ายังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า เหตุการณ์นั้นยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม เช่น

72) มันเกือบจะบินมาเกาะหัวคุณ

4.12 เคย...แล้ว เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงว่าการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

73) เคยฉายมาแล้ว

5. การณลักษณะสภาพ (Totally Stative)

การณลักษณะสภาพปรากฏกับกริยาแสดงสภาพ เช่น แข็ง เป็น มี โกรธ รัก เข้าใจ เป็นต้น ซึ่งกริยาเหล่านี้ เวนต์เลอร์ ได้จัดให้อยู่ในกลุ่มกริยา States ซึ่งไม่เป็นพลวัต ไม่มีจุดสิ้นสุดภายในมีช่วงเวลาภายใน

5.1 แล้ว เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆเสร็จสิ้น ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพเดิมไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

74) ฉันโมโหแล้ว

75) พี่เข้าใจแล้ว

5.2 อยู่ เป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงการกระทำที่กำลังดำเนินอยู่หรือเหตุการณ์นั้นมีความต่อเนื่อง และการกระทำนี้ต้องเป็นการกระทำที่สามารถดำเนินต่อเนื่องได้

76) นายกำลังโกรธอยู่หรือเปล่า

77) เรายังรักกันอยู่

5.3 เคย เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

78) พี่เคยรักดาวหรือเปล่า

79) ไม่เคยมีจิตสำนึก

5.4 กำลัง เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำได้เริ่มระยะหนึ่งแล้ว และยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

80) เขากำลังโกรธ

5.5 เพิ่ง เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้วด้วย เช่น

81) เพิ่งเป็นเจ้าบ่าว

82) พี่เพิ่งเข้าใจ

5.6 จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำยังไม่ได้เริ่มสภาพ กริยานี้กำลังไปสู่สภาพหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า สภาพยังไม่ได้เริ่ม แต่กำลังจะเริ่ม สามารถใช้ในการณลักษณะสภาพได้ เช่น

83) อะไรจะเป็นคนดินนาร์กอย่างนี้

5.7 เกือบ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะบอกเหตุการณ์ที่ใกล้ที่จะเกิดขึ้น แต่ยังไม่เกิดขึ้น สามารถใช้กับคำกริยาแสดงสภาพได้ เช่น

84) ฉันเกือบเข้าใจ

5.8 กำลังจะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่าการกระทำยังไม่ได้ เช่น

85) ไทยกำลังจะเป็นเจ้าภาพ

5.9 กำลัง...อยู่ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใดหนึ่งสถานการณ์หนึ่ง ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

86) กำลังโมโหอยู่

5.10 เพิ่ง...จะ เป็นตัวบ่งชี้แสดงลักษณะการกระทำยังไม่ได้สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

87) เพิ่งจะมีเวลาอยู่กับตัวเอง

5.11 เกือบ...จะ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งยังไม่ได้เริ่ม ใช้ในการณลักษณะแสดงสภาพ แสดงว่า การกระทำหนึ่งยังไม่ได้เริ่ม เช่น

88) พวกเขาตั้งจนเกือบจะเป็นการตะโกน

5.11 เคย...แล้ว เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

89) ฉันเคยโกรธเขามาแล้ว

จากการวิเคราะห์ ตัวบ่งชี้การณลักษณะมีความสัมพันธ์กับการณลักษณะตามตารางดังนี้

ตาราง 5 ผลวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย

	ISTA	GTER	TTER	ACTI	TSTA
แล้ว	+	+	+	+	+
อยู่	-	+	-	+	+
เคย	+	+	+	+	+
กำลัง	+	+	-	+	+
เพิ่ง	+	+	+	+	+
จะ	+	+	+	+	+
เกือบ	+	+	+	+	+
กำลัง...จะ	+	+	+	+	+
กำลัง...อยู่	-	+	-	+	+
เพิ่ง...จะ	+	+	+	+	+
เกือบ...จะ	+	+	+	+	+
เคย...แล้ว	+	+	+	+	+

(คำอธิบาย เครื่องหมาย + หมายถึง ตัวบ่งชี้การณลักษณะนี้สามารถใช้ในการณลักษณะนี้ได้ เครื่องหมาย - หมายถึง ตัวบ่งชี้การณลักษณะนี้ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะนี้ได้)

6. ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน พบว่า

6.1 แล้ว เคย เพิ่ง จะ เกือบ กำลัง...จะ เพิ่ง...จะ เกือบ...จะ เคย...แล้ว สามารถใช้ใน 5 การณลักษณะได้

6.2 อยู่ กำลัง...อยู่ สามารถใช้ใน การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดการณลักษณะ สิ้นสุดเบ็ดเสร็จ และการณลักษณะการกระทำได้ แต่ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ และการณลักษณะสภาพได้

6.3 กำลัง ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะค่อย ๆ สิ้นสุดได้ นอกจากนี้สามารถใช้ได้หมด

6.4 ตัวบ่งชี้การณลักษณะดังกล่าวสามารถใช้ใน การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด การณลักษณะการกระทำ และการณลักษณะสภาพได้ทั้งหมด

ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ตัวบ่งชี้การณลักษณะเหล่านั้นปรากฏร่วมกับกริยาแต่ละชนิดแสดงการณลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวบ่งชี้บางตัวแสดงการณลักษณะได้ทั้ง 5 ประเภท แต่ตัวบ่งชี้บางตัวแสดงการณลักษณะได้จำกัด ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำไปเปรียบเทียบกับตัวบ่งชี้ในภาษาจีนต่อไป

ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน

ผู้วิจัยพบว่าภาษาจีนมีคำที่ใช้เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะจำนวน 8 คำ ได้แก่ 已经(yijing), 刚(gang), 着(zhe), 正在(zhengzai), 过₁(guo₁), 过₂(guo₂), 了₁(le₁), 了₂(le₂) คำเหล่านี้แสดงการณลักษณะแตกต่างกัน ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษา ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน โดยนำเสนอแยกเป็น 2 ประเด็น คือ ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน และความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้การณลักษณะกับการณลักษณะประเภทต่างๆ รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

1. 已经(yijing)

yijing(i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵) เป็นคำวิเศษณ์ที่แสดงเวลาในภาษาจีน นักภาษาศาสตร์ Lv Shuxiang ได้นิยาม *yijing*(i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵) ว่าเป็นคำแสดงการกระทำเสร็จสิ้นหรือมีการเปลี่ยนแปลงถึงระดับใดระดับหนึ่ง สามารถวางไว้หน้าคำกริยาหรือคำคุณศัพท์

yijing(i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵) มีความสัมพันธ์กับเวลาในอดีต กล่าวคือ การแสดงการกระทำหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นต้องอ้างถึงเวลาของเหตุการณ์ก่อน ในเวลาที่ยังอ้างอิงนั้นอาจเป็นเวลาขณะที่พูดหรือเวลาขณะที่เขียน หรือเป็นคำศัพท์ที่บอกเวลาในประโยค เช่น

- 90) 他 已经 走 了。
tā⁵⁵ i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ tsou²¹⁴ lɿ
เขา ASP ไป แล้ว
‘เขาไปแล้ว’

เวลาอ้างอิงของประโยคนี้นี้คือเวลาที่ แสดงว่า เดิน การกระทำ ‘เดิน’ นี้เกิดก่อนเวลาอ้างอิง เวลาอ้างอิงสามารถเป็นเวลาภาววิสัยในประโยค เวลาภาววิสัยนี้เป็นคำศัพท์ที่ชัดเจนหรือเป็นโครงสร้างคำกริยา เช่น

- 91) 明天 八点 他 已经 上班 了。
míng³⁵tiēn⁵⁵ pā⁵⁵tiēn²¹⁴ tā⁵⁵ i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ ʂɑŋ⁵¹pɑn⁵⁵ lɿ
พรุ่งนี้ แปดโมง เขา ASP ทำงาน แล้ว
‘พรุ่งนี้แปดโมง เขาทำงานแล้ว’

2. 刚 (刚刚) (gang, ganggang)

gang(kaŋ) เป็นคำวิเศษณ์ มีความหมายว่าการกระทำเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน เช่น

- 92) 车队 刚 出发。
tsʰɿ⁵⁵tui⁵¹ kaŋ⁵⁵ tsʰu⁵⁵fɑ⁵⁵
ทีมรถ ASP ออกเดินทาง
‘ทีมรถเพิ่งออกเดินทาง’

- 93) 刚 上场 时 我 很 紧张。
 kan⁵⁵ saŋ⁵¹ tʂʰaŋ²¹⁴ ʂʰ wo²¹⁴ xən²¹⁴ tɕiŋ²¹⁴ tʂʰaŋ⁵⁵
 ASP เล่น ตอนที่ ฉัน มาก ตื่นเต้น
 ‘ตอนที่เพิ่งเล่น ฉันตื่นเต้นมาก’

3. 在 (正在) (zai,zhengzai)

zai(tsai⁵¹) zai(tsai⁵¹) หรือ zhengzai(tʂəŋ⁵¹ tsai⁵¹)

zai(tsai⁵¹) เป็นคำวิเศษณ์ที่พูดถึงเรื่องเวลา มีความหมายว่าการกระทำหนึ่งกำลังทำอยู่
 ซึ่งจะเป็นเวลาปัจจุบัน และยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

- 94) 我 在 开始 的 时候 打败 了 他。
 uo²¹⁴ tsai⁵¹ k'ai⁵⁵ ʂʰ tv ʂʰ xou tA²¹⁴ pai⁵¹ ly t'A⁵⁵
 ฉัน ASP เริ่มต้น ตอนที่ ชนะ แล้ว เขา
 ‘ฉันอยู่ตอนที่เริ่มต้นชนะแล้วเขา’

4. 着(zhe)

zhe(tʂɤ)zhe(tʂɤ) หมายถึง การกระทำที่กำลังทำอยู่ เช่น

- 95) 我们 上 着 课。
 uo²¹⁴ mən saŋ⁵¹ tʂɤ k'e⁵¹.
 เรา กำลัง ASP เรียน
 ‘เรากำลังเรียนอยู่’

- 96) 他 听 着 音乐。
 t'A⁵⁵ t'iŋ⁵⁵ tʂɤ in⁵⁵ ye⁵¹.
 เขา ฟัง ASP เพลง
 ‘เขาฟังเพลงอยู่’

5. 过₁(guo₁)

guo (kuo⁵¹) อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีน มี 2 ความหมาย ความหมายแรก guo₁ (kuo⁵¹)
 หมายถึงการกระทำเสร็จสิ้น อีกความหมายหนึ่ง guo₂(kuo⁵¹) หมายถึง เคยมีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้น
 ตัวอย่างของ guo₁(kuo⁵¹) เช่น

- 97) 今天 的 晚饭 我 已经 吃 过 了。
 tɕin⁵⁵ tien⁵⁵ tv uan²¹⁴ fan⁵¹ uo²¹⁴ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ tʂ'i⁵⁵ kuo⁵¹ ly.
 วันนี้ อาหารเย็น ฉัน ได้ กิน ASP นะ
 ‘อาหารเย็นวันนี้ฉันได้กินแล้วนะ’

98) 会 不是 开 过 了 吗?

xui⁵¹ pu³⁵ ʔ⁵¹ k'ai⁵⁵ kuo⁵¹ ly ma?

ประชุม ไม่ใช่ เปิด ASP แล้ว ไหม

‘ประชุมเคยเปิดแล้วใช่ไหม’

ตัวอย่างของ guo₂(kuo⁵¹)

99) 我 去 过 中国 的 好多 地方。

uo²¹⁴ tɕ'u⁵¹ kuo⁵¹ tɕun⁵⁵ kuo³⁵ tɕ xau²¹⁴ tuo⁵⁵ ti⁵¹ fan⁵⁵.

ฉัน ไป ASP ประเทศจีน ของ หลาย ที่

‘ฉันเคยไปหลายที่ของประเทศจีน’

100) 你 吃 过 饭 吗?

ni²¹⁴ tɕ'i⁵⁵ kuo⁵¹ fan⁵¹ ma?

คุณ กิน ASP ข้าว ยัง

‘คุณกินข้าวหรือยัง’

6. 了(le)

le(dy) แสดงการกระทำเกิดขึ้นและสถานการณ์ที่ปรากฏ ขึ้นมันมักจะใช้หลังคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ ปกติการกระทำหนึ่งต้องมีการเริ่มต้นกระบวนการจนถึงการกระทำเสร็จสิ้น สถานการณ์หนึ่งก็มีลักษณะเหมือนกัน ถ้ามีการกระทำเกิดขึ้นแล้วหรือสถานการณ์หนึ่งปรากฏขึ้นแล้วก็สามารถใช้ตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะ le(dy) เช่น

101) 这个 会 开 了 五 天 了。

tɕɿ⁵¹ ke xui⁵¹ k'ai⁵⁵ ly u²¹⁴ tien⁵⁵ ly.

นี้ ประชุม เปิด แล้ว ทำ วัน ASP

‘การประชุมนี้เปิดมาห้าวัน แล้ว’

102) 这个 会 上个 星期 已经 开 了。

tɕɿ⁵¹ ke xui⁵¹ san⁵¹ ky cin⁵⁵ tɕ'i⁵⁵ i²¹⁴ tɕin⁵⁵ k'ai⁵⁵ ly.

นี้ ประชุม ที่แล้ว อาทิตย์ ได้ เปิด ASP

‘การประชุมนี้อาทิตย์ที่แล้วได้เปิดมาแล้ว’

ผู้วิจัยพบว่า คำกริยามีความหมายที่แตกต่างกัน คำกริยา+ le(dy) อาจจะหมายถึงการกระทำที่เกิดขึ้นหรือการกระทำต่อเนื่องและยังไม่มีจุดสิ้นสุด ดังนั้นในวิทยานิพนธ์นี้จะจำแนก le(dy) ออกเป็น 2 คำ ได้แก่ le(dy)₁ จะมีความหมายถึง เหตุการณ์ที่การกระทำเสร็จสิ้น และ le(dy)₂ หมายถึง การกระทำที่เกิดขึ้นหรือการกระทำต่อเนื่องและยังไม่มีจุดสิ้นสุด

7. 呢(ne)

ne(nv) เป็นคำแสดงการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น

103) 我 还 要 赶 稿子 呢!

uo²¹⁴ xai³⁵ iau⁵¹ kan²¹⁴ kau²¹⁴ tsv ny

ฉัน ยัง ต้อง เร่ง เขียนข่าว ASP

‘ฉันยังมีข่าวที่ต้องเร่งเขียนออกมานะ’

ในประโยคนี้ไม่ได้ความหมายเกี่ยวกับเวลาหรือคำบอกลักษณะ 呢 ใส่ท้ายประโยคเป็นเพียงคำอุทาน

104) 怎么 才能 拿 回来 呢?

tsən²¹⁴ mv ts'ai³⁵ nəŋ³⁵ nA³⁵ xui³⁵ lai³⁵ ny

ยังไง ถึงได้ เอา กลับมา ASP

‘ยังไงถึงจะได้กลับมานะ’

ในประโยคนี้ไม่มีความหมายเกี่ยวกับเวลาหรือคำบอกลักษณะเหมือนกัน 呢 ใส่ในท้ายประโยคเป็นคำอุทานเน้นคำถาม

ne(nv) ในภาษาจีนมักใช้ในท้ายประโยคมีความหมายดังต่อไปนี้

1. การเน้นคำถาม เช่น คุณทำอะไรนะ
2. การเน้นประโยค เช่น เขาไม่มานะ
3. แสดงการกระทำหนึ่งกำลังทำอยู่ เช่น ฉันกำลังกินข้าวนะ
4. ให้ประโยคหยุดสักพัก เช่น ปีนี้จะเก็บเกี่ยวดีกว่าปีที่แล้ว

ดังนั้น ไม่ว่า 呢(ne) จะใช้กับกริยาที่เกี่ยวกับเริ่มต้น สิ้นสุด หรือสำเร็จ จะมีความหมายเป็นคำอุทานสำหรับเน้นประโยค ถ้าใช้กับกริยาที่เป็นกริยาแสดงการกระทำอยู่ในลักษณะหนึ่งจะมีความหมายบอกลักษณะของการกระทำกำลังทำอยู่ แต่ต้องใช้กับ 在(zai) หรือ 正在(zhengzai) เช่น ฉันกำลังกินข้าวอยู่นะ

การจะพิจารณาว่า 呢(ne) เป็นคำอุทานหรือเป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะนั้นพิจารณาจากเกณฑ์คือ หากตัด 呢(ne) ออกไปแล้วประโยคมีความสมบูรณ์หรือไม่ ถ้าตัดออกแล้วประโยคยังมีความหมายเหมือนเดิมแสดงว่า 呢(ne) ในประโยคนี้เป็นคำอุทาน หากตัด 呢(ne) ออกแล้วความหมายของประโยคเปลี่ยนไปหรือทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ คำ 呢(ne) ในประโยคนี้ถือว่าเป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำ

บางครั้งเราสามารถพูดว่า ฉันกินข้าว นะ หมายถึง ‘ฉันกำลังกินข้าว’ แต่ส่วนมากประโยคนี้เป็นภาษาท้องถิ่นไม่ใช่ภาษาจีนกลาง

ดังนั้น นักภาษาศาสตร์จะจัดให้คำว่า **呢(ne)** ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้การณลักษณะ

การแสดงการณลักษณะของตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน

จากผลวิเคราะห์พบว่า ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนสามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาแต่ละประเภทแสดงการณลักษณะต่างๆ ได้แก่ ปรากฏร่วมกับกริยาเริ่มสภาพแสดงการณลักษณะเริ่มสภาพ ปรากฏร่วมกับกริยาค่อยๆสิ้นสุดแสดงการณลักษณะค่อยๆ สิ้นสุด ปรากฏร่วมกับกริยาสิ้นสุดเบ็ดเสร็จแสดงการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ปรากฏร่วมกับกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ และปรากฏร่วมกับกริยาสภาพ แสดงการณลักษณะสภาพ

การปรากฏร่วมระหว่างตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนกับคำกริยา 5 ประเภทดังกล่าวได้ตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะ

	ISTA	GTER	TTER	ACTI	TSTA
zhe	-	+	-	+	+
le ₁	+	+	+	+	+
le ₂	+	+	+	+	+
guo ₁	+	+	-	+	+
guo ₂	+	-	+	+	+
ne	+	+	+	+	+
gang	+	+	+	+	+
zai(zhengzai)	-	+	-	+	+
yijing	+	+	+	+	+
guo...le	+	+	-	+	+
zhe...ne	-	+	-	+	+
zai (zhengzai)...zhe	-	+	-	+	+
gang...le	+	+	+	+	+
yijing...le	+	+	+	+	+
zai(zhengzai)...ne	-	+	-	+	+

(คำอธิบาย เครื่องหมาย + หมายถึง ตัวบ่งชี้การณลักษณะนี้สามารถใช้ในการณลักษณะนี้ได้
เครื่องหมาย - หมายถึง ตัวบ่งชี้การณลักษณะนี้ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะนี้ได้)

ตัวบ่งชี้การณลักษณะสามารถใช้ใน 5 การณลักษณะดังกล่าว ได้แก่ *le₁*, *le₂*, *ne*, *gang*, *gang...le*, *yijing...le* แต่คำว่า *ne* อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้ การณลักษณะ ดังนั้น

ตัวบ่งชี้การณลักษณะไม่สามารถใช้ใน การณลักษณะเริ่มสภาพ การณลักษณะเหตุการณ์ ค่อยๆ สิ้นสุด และการณลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จได้ ได้แก่ *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne* แต่ 4 คำนี้ สามารถใช้ในการณลักษณะการกระทำ และการณลักษณะสภาพได้

ne อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้การณลักษณะ

ตัวบ่งชี้การณลักษณะไม่สามารถใช้ใน การณลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จได้ ได้แก่ *guo, zai, guo...le* ใน 3 คำนี้ *zai* ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดด้วย

1. การณลักษณะเริ่มสภาพ (Inceptive-Statative) (ISTA)

การณลักษณะเริ่มสภาพ ส่วนมากใช้กับกริยาที่มีสภาพจะมุ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง เช่น *开始 (kaishi), 进 (去) (jin, jinqu), 下 (来) (xia, xialai)* เป็นต้น ตัวบ่งชี้ภาษาจีนเมื่อปรากฏร่วมกับกริยาเริ่มสภาพจะแสดงการณลักษณะเริ่มสภาพ

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 6 พบว่า ตัวบ่งชี้การณลักษณะดังกล่าวไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพได้ทั้งหมด ยกเว้น *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne zai* ที่เป็นคำเดียว สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แต่ *zai* ใช้ร่วมกับตัวอื่นด้วยจะไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพได้ เพราะว่า *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne zai* มีความหมายกำลังอยู่สถานการณหนึ่ง แต่การณลักษณะเริ่มสภาพใช้กับกริยาที่มีสภาพจะมุ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง ดังนั้น *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne zai* ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพได้ เช่น

105) *他 在 下来 着。

*tʰa⁵⁵ tʰai⁵¹ ɕia⁵¹ lai³⁵ tʂʊ

เขา ASP ลงมา ASP

‘เขาลงมาอยู่’

1.1 已经(yijing) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่าการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

106) 我 已经 来。

wo²¹⁴ ji²¹⁴ tʰeiŋ⁵⁵ lai³⁵

ฉัน ASP มา

‘ฉันมาแล้ว’

107) 太阳 已经 到 最南点。

tʰai⁵¹ jaŋ³⁵ ji²¹⁴ tʰeiŋ⁵⁵ tau⁵¹ tsui⁵¹ nan³⁵ tiæn²¹⁴

ดวงอาทิตย์ ASP ถึง จุดใต้สุด

‘ดวงอาทิตย์ถึงจุดใต้สุดแล้ว’

1.2 刚 เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณั้ลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้วด้วย เช่น

108) 她 刚 到 那里。
 t'A⁵⁵ kan⁵⁵ tau⁵¹ nA⁵¹li
 หล่อน ASP ถึง ที่นั่น
 ‘หล่อนเพิ่งถึงที่นั่น’

109) 他 刚 进门。
 t'A⁵⁵ kan⁵⁵ cin⁵¹ mən³⁵
 เขา ASP เข้าประตู
 ‘เขาเพิ่งเข้าประตู’

1.3 正在(zhengzai) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ใช้ในการณั้ลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า การกระทำได้เริ่มระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

110) 警官 正在 吃饭。
 tciŋ²¹⁴ kuan⁵⁵ tɕən⁵¹ tsai⁵¹ tɕi⁵⁵ fan⁵¹
 ตำรวจ ASP กินข้าว
 ‘ตำรวจกำลังกินข้าว’

1.4 着(zhe) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ไม่สามารถใช้ในการณั้ลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้เริ่มแล้วกำลังต่อเนื่องอยู่ แต่ยังไม่เสร็จสิ้นได้ เช่น

111) *他 下来 着。
 *t'A⁵⁵ cia⁵¹ lai³⁵ tɕy
 เขา ลงมา ASP
 ‘เขาลงมาอยู่’

1.5 过₁ (guo₁) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณั้ลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

112) 妈妈 来 过 了。
 ma⁵⁵ ma lai³⁵ kuo⁵¹ ly
 แม่ มา ASP แล้ว
 ‘แม่เคยมา’

1.6 过₂(guo₂) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 113) 他 到 过 山顶。
 tʰA⁵⁵ tau⁵¹ kuo⁵¹ san⁵⁵ tin²¹⁴
 เขา ถึง ASP ยอดเขา
 ‘เขาเคย(ขึ้น)ถึงยอดเขา’

- 114) 妈妈 来 过 这里。
 mA⁵⁵ mA lai³⁵ kuo⁵¹ tɕy⁵¹ li
 แม่ มา ASP ที่นี่
 ‘แม่เคยมาที่นี่’

1.7 了₁ (le₁) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 115) 妈妈 来 了 三天。
 mA⁵⁵ mA lai³⁵ ly san⁵⁵ tiaen⁵⁵
 แม่ มา ASP สามวัน
 ‘แม่มาสามวันแล้ว’

- 116) 他 到 了 北京。
 tʰA⁵⁵ tau⁵¹ ly pei²¹⁴ tɕin⁵⁵
 เขา ถึง ASP ปักกิ่ง
 ‘เขาถึงปักกิ่งแล้ว’

1.8 了₂ (le₂) เป็นคำลักษณการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า สภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 117) 他 来 了。
 tʰA⁵⁵ lai³⁵ ly
 เขา มา ASP
 ‘เขามาแล้ว’

1.9 过...了(guo...le)

guo(kuo⁵¹) ร่วมกับ *le(lɿ)* มีความหมายว่าการกระทำได้เสร็จสิ้นแล้วหรือเคยได้ทำ
อะไรมาเป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว มีความหมายคล้ายกับ เพิ่ง
แต่ เพิ่งมีอีกความหมายหนึ่งก็คือ อย่า เช่น

เขาเพิ่งไปกินข้าวมา

เขาเพิ่งจะไปกินข้าวมา

อย่าเพิ่งไปกินข้าวนะ

ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 118) 台湾 有 很多人 开始 过了。
 t'ai³⁵uan⁵⁵ iou²¹⁴ zən²¹⁴tuo⁵⁵zən³⁵ k'ai⁵⁵ʂɿ²¹⁴ kuo⁵¹lɿ
 ได้หัวน มี คนจำนวนมาก เริ่ม ASP
 'ได้หัวนมีคนจำนวนมากเคยเริ่มแล้ว'

- 119) 是 谁 来 过 了。
 ʂɿ⁵¹ sui³⁵ lai³⁵ kuo⁵¹ lɿ
 คือ ใคร มา ASP แล้ว
 'คือใครเคยมาแล้ว'

1.10 着...呢(zhe...ne)

zhe(tɕʰɿ) ร่วมกับ *ne(nɿ)* นักภาษาศาสตร์ได้นิยาม *zhe(tɕʰɿ)+ne(nɿ)* มี 2 ความหมาย
ความหมายที่หนึ่งคือ เป็นคำช่วยที่บอกเวลา มีความหมายว่า กำลังทำอะไรอยู่ *zhe(tɕʰɿ)* กับ *ne(nɿ)*
ไม่จำเป็นต้องติดกันก็ได้

และอีกความหมายคือเป็นคำอุทาน ส่วนมากไว้ในท้ายประโยค ซึ่งจะมีความหมายตรงกับคำว่า นะ *着...呢(zhe...ne)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง
ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า ได้เริ่มเหตุการณ์ แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

- 120) 会议 开始 着呢。
 xui⁵¹i⁵¹ k'ai⁵⁵ʂɿ²¹⁴ tɕʰɿ nɿ
 ประชุม เริ่ม ASP
 'การประชุมเริ่มอยู่'

- 121) 老师 下来 着呢。
 lau²¹⁴ʂɿ⁵⁵ ɕiA⁵¹lai³⁵ tɕʰɿ nɿ
 อาจารย์ ลงมา ASP
 'อาจารย์ลงมาอยู่'

สรุปแล้ว *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)* เป็นตัวบ่งชี้ที่มีความหมายการกระทำมีการต่อเนื่องอยู่หรือกำลังทำอะไรอยู่ ดังนั้น *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)* ไม่สามารถใช้กับคำกริยาที่เกี่ยวข้อง เริ่มต้นหรือสิ้นสุดหรือเสร็จสิ้นได้ เช่น เริ่ม ลงมา เขาไป ไปถึง กลับถึง จบ เสร็จ สิ้น เป็นต้น

ดังนั้น *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)* ไม่สามารถแสดงการณลักษณะเริ่มสภาพ ประโยคที่ใช้กับกริยาที่แสดงการณลักษณะประเภทนี้เป็นประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์

1.11 *zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ)*

zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะที่มีความหมายว่าการกระทำต่อเนื่องอยู่หรือกำลังดำเนินอยู่ มีความหมายที่คล้ายกับ *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)*

zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ) มีความหมายที่คล้ายกับ *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)* เป็นคำที่มีความหมายแสดงการต่อเนื่องหรือกำลังดำเนินอยู่ ดังนั้น *zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ)* สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีการต่อเนื่องได้ เช่น ดู มอง ไป กิน แต่ไม่สามารถใช้กับคำกริยาที่แสดงการกระทำชั่วคราว เช่น กระโดด ตกลงไป ทั้งยังไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่แสดงการเริ่มต้นหรือสิ้นสุดหรือเสร็จสิ้นได้ เช่น เริ่ม ลงมา เขาไป ไปถึง กลับถึง จบ เสร็จ สิ้น เป็นต้น

ดังนั้น *zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ)* จะไม่สามารถแสดงการณลักษณะเริ่มสภาพได้

1.12 刚...了(*gang...le*)

gang(kɑŋ⁵⁵)+le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ไปเข้าสู่อีกการกระทำ ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า สองการกระทำที่ต่อเนื่องกัน เช่น

- 122) 刚 开始 碰上了 个 阴雨天气。
kaŋ⁵⁵ k'ai⁵⁵ ʂɿ²¹⁴ p'əŋ⁵¹ ʂaŋ⁵¹ lɿ kv in⁵⁵ ye⁵⁵ ʈien⁵⁵ tɕi⁵¹
 ASP เริ่ม เจอ ฝนตก-อากาศ
 'เพิ่งเริ่มก็เจออากาศที่ฝนตก'

- 123) 怎么 刚 来 了 就 走?
tsən²¹⁴ mɿ kaŋ⁵⁵ lai³⁵ lɿ tɕiu⁵¹ tsou²¹⁴
 ยังไง ASP มา ASP จะ ไป
 'เพิ่งมาก็จะไปแล้วหรือ'

1.13 已经...了(*yijing...le*)

yijing(i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵)+le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ไปเข้าสู่อีกการกระทำ ใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ แสดงว่า สองการกระทำที่ต่อเนื่องกัน เช่น

- 124) 在 商代 就 已经 开始 了。
tsai⁵¹ ʂaŋ⁵⁵ tai⁵¹ tɕiu⁵¹ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ k'ai⁵⁵ ʂɿ²¹⁴ lɿ
 อยู่ สมัยซาง ก็ ASP เริ่ม แล้ว
 'สมัยซางก็เริ่มแล้ว'

- 125) 奶奶 已经 过来 了。
 nai²¹⁴ nai i²¹⁴ tciŋ⁵⁵ kuo⁵¹ lai³⁵ ly
 ยาย ASP เข้ามา แล้ว
 ‘ยายเข้ามาแล้ว’

1.14 在...呢 (zai...ne)

$zai(tsai^{51}) + ne(ny)$ $zai(tsai^{51})$ มีความหมายว่า อยู่ที่ไหนหรือกำลังทำอะไรอยู่ ถ้ามีการผสมใช้กับคำถาม $ne(ny)$ ด้วย ความหมายมีแต่แสดงการกระทำหรือเหตุการณ์ในลักษณะหนึ่ง และลักษณะนี้มีความต่อเนื่องด้วย สามารถใช้ในเวลาในอดีตหรือปัจจุบันได้ แต่ไม่สามารถใช้ในเวลาในอนาคตได้ เช่น

- 126) 我 在 写 信 呢。
 uo²¹⁴ tsai⁵¹ cie²¹⁴ cie⁵¹ ny
 ฉัน อยู่ เขียน จดหมาย ASP
 ‘ฉันกำลังเขียนจดหมาย’

ถ้าตัดคำว่า $ne(ny)$ ออก ความหมายของประโยคนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

- 127) 我 在 写 信。
 uo²¹⁴ tsai⁵¹ cie²¹⁴ cie⁵¹
 ฉัน อยู่ เขียน จดหมาย
 ‘ฉันกำลังเขียนจดหมาย’

แสดงว่า ne ที่ปรากฏในประโยคนี้เป็นคำถาม ไม่มีความหมายในประโยค หากตัดออกก็ไม่ได้ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ดังนั้น $zai(tsai^{51}) + ne(ny)$ ไม่สามารถแสดงการณลักษณะเริ่มสภาพได้

2. การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด (Gradually Terminative(GTER))

การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด ส่วนมากใช้กับกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่อง มีจุดเริ่มต้น มีการต่อเนื่อง มีช่วงเวลาภายใน และมีจุดสิ้นสุด เช่น 碰(peng), 到(dao), 死(si) เป็นต้น ซึ่งการณลักษณะนี้ Vendler or Dowty system ได้แบ่งอยู่ในกลุ่มกริยา Accomplishments

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 6 พบว่า

ตัวบ่งชี้การณลักษณะดังกล่าวไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้ทั้งหมด ยกเว้น $zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne$ zai ที่เป็นคำเดี่ยวสามารถใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด

นอกจาก *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne* แล้วยังมี *guo₂* ไม่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้ เพราะว่า ถ้า *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne* ใช้ในการณ์ลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด *guo₂* จะเปลี่ยนความหมายเป็น *guo₁*

2.1 已经(yijing) เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องจะแสดงการณ์ลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำได้มีการเริ่มต้นแล้ว ค่อยๆ สิ้นสุด เช่น

128) 土壤 已经 结冰。
 tʰu²¹⁴ zɑŋ²¹⁴ ji²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ tɕie³⁵ piŋ⁵⁵
 ดิน ASP แข็ง
 ‘ดินแข็งแล้ว’

129) 大气 已经 蒸发。
 ta⁵¹ tɕi⁵¹ ji²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ tɕɔŋ⁵⁵ fa⁵⁵
 ไอน้ำ ASP ระเหย
 ‘ไอน้ำระเหยแล้ว’

2.2 刚(gang) ตัวบ่งชี้การณ์มีความหมายคล้ายกับ เพิ่ง เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องจะแสดงการณ์ลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด หมายความว่าเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งได้เกิดขึ้นแล้วเมื่อระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งระยะเวลานี้ส่วนมากไม่นาน เช่น

130) 水气 刚 蒸发。
 sui²¹⁴ tɕi⁵¹ kan⁵⁵ tɕɔŋ⁵⁵ fa⁵⁵
 ไอน้ำ ASP ระเหย
 ‘ไอน้ำเพิ่งระเหย’

131) 水 刚 结冰。
 sui²¹⁴ kan⁵⁵ ɕie³⁵ piŋ⁵⁵
 น้ำ ASP เป็นน้ำแข็ง
 ‘น้ำเพิ่งเป็นน้ำแข็ง’

2.3 在(zai) เป็นตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะการกระทำมีสภาพเป็นคำลักษณะการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง สามารถใช้ในการณ์ลักษณะค่อยๆ สิ้นสุดได้ เช่น

132) 汽油 在 蒸发。
 tɕi⁵¹ jou³⁵ tsai⁵¹ tɕɔŋ⁵⁵ fa⁵⁵
 น้ำมัน ASP ระเหย
 ‘น้ำมันระเหยอยู่’

- 133) 水 在 结冰。
 sui²¹⁴ tsai⁵¹ tɕie³⁵ piŋ⁵⁵
 น้ำ ASP เป็นน้ำแข็ง
 ‘น้ำกำลังเป็นน้ำแข็ง’

2.4 着(zhe) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะที่มีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
 ปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้
 เช่น

- 134) 汽油 蒸发 着。
 tɕi⁵¹ jou³⁵ tɕəŋ⁵⁵ fə⁵⁵ tɕɿ
 น้ำมัน ระเหย ASP
 ‘น้ำมันระเหยอยู่’

2.5 过₁(guo₁) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏ
 ร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะของเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่า
 การกระทำค่อยๆ สิ้นสุดในอดีต เช่น

- 135) 水 蒸发 过 了。
 sui²¹⁴ tɕəŋ⁵⁵ fə⁵⁵ kuo⁵¹ lɿ
 ไอน้ำ ระเหย ASP แล้ว
 ‘ไอน้ำเคยระเหย’

- 136) 水 结冰 过 了
 sui²¹⁴ tɕie³⁵ piŋ⁵⁵ kuo⁵¹ lɿ
 น้ำ เป็นน้ำแข็ง ASP แล้ว
 ‘น้ำเคยเป็นน้ำแข็ง’

2.6 过₂(guo₂) เป็นคำลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ไม่สามารถปรากฏร่วมกับ
 คำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่อง จึงไม่สามารถแสดงการณลักษณะประเภทเหตุการณ์ค่อยๆ
 สิ้นสุด เช่น

- 137) *水 冰冻 过。
 *sui²¹⁴ piŋ⁵⁵ tuŋ⁵¹ kuo⁵¹
 น้ำ เป็นน้ำแข็ง ASP
 ‘น้ำเคยเป็นน้ำแข็ง’

2.7 了₁ (le₁) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำได้มีการเริ่มต้นแล้ว ค่อยๆ สิ้นสุด เช่น

- 138) 汽油 蒸发 了 一天。
 tɕi⁵¹jou³⁵ tɕəŋ⁵⁵fA⁵⁵ lɿ ji⁵¹tiæn⁵⁵
 น้ำมัน ระเหย ASP หนึ่งวัน
 ‘น้ำมันระเหยหนึ่งวันแล้ว’

- 139) 水 结冰 了 很久。
 sui²¹⁴ tɕie³⁵piŋ⁵⁵ lɿ xən²¹⁴tɕiou²¹⁴
 น้ำ เป็นน้ำแข็ง ASP นาน
 ‘น้ำเป็นน้ำแข็งนานแล้ว’

2.8 了₂ (le₂) เป็นคำลักษณการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงใช้ในการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่าการกระทำได้มีการเริ่มต้นแล้ว ค่อยๆ สิ้นสุด เช่น

- 140) 汽油 蒸发 了。
 tɕi⁵¹jou³⁵ tɕəŋ⁵⁵fA⁵⁵ lɿ
 น้ำมัน ระเหย ASP
 ‘น้ำมันระเหย’

- 141) 水 结冰 了。
 sui²¹⁴ tɕie³⁵piŋ⁵⁵ lɿ
 น้ำ เป็นน้ำแข็ง ASP
 ‘น้ำเป็นน้ำแข็ง’

2.9 过...了 (guo...le)

guo(kuo⁵¹) ร่วมกับ le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว มีความหมายคล้ายกับ le(lɿ) สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด เช่น

- 142) 我 已经 碰到 过 了。
 uo²¹⁴ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ p'əŋ⁵¹ tau⁵¹ kuo⁵¹ ly
 ฉัน เคย เจอ ASP แล้ว
 ‘ฉันเคยเจอแล้ว’

- 143) 你 也 听到 过 了?
 ni²¹⁴ ie²¹⁴ t'ɿŋ⁵⁵ tau⁵¹ kuo⁵¹ ly
 คุณ ก็ ได้ยิน ASP ใช่ไหม
 ‘คุณก็เคยได้ยิน ใช่ไหม’

2.10 着...呢 (zhe...ne)

zhe(tcɿ) ร่วมกับ *ne(nɿ)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้ เช่น

- 144) 水 蒸发 着呢。
 sui²¹⁴ tɕeŋ⁵⁵ fa⁵⁵ tɕɿ ny
 น้ำ ระเหย ASP
 ‘น้ำระเหยอยู่’

2.11 在...着(zai...zhe)

zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ) มีความหมายว่าการกระทำต่อเนื่องอยู่หรือกำลังดำเนินอยู่ ความหมายที่คล้ายกับ *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)*

zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ) มีความหมายที่คล้ายกับ *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)* เป็นคำที่มีความหมายการกระทำมีการต่อเนื่องอยู่หรือกำลังทำอะไรอยู่ ดังนั้น *zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ)* ต้องใช้กับคำกริยาที่มีการต่อเนื่องได้ เช่น ดู มอง ไป กิน ไม่สามารถใช้กับคำกริยาที่เป็นกริยาชั่วคราว เช่น กระโดด ตกลงไป ต่างๆ และไม่สามารถใช้กับคำกริยาที่เกี่ยวกับ เริ่มต้นหรือสิ้นสุดหรือเสร็จสิ้นได้ เช่น เริ่ม ลงมา เขาไป ไปถึง กลับถึง จบ เสร็จ สิ้น เป็นต้น

zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ) สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องเพื่อแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้ เช่น

- 145) 水 在 结冰 着。
 sui²¹⁴ tsai⁵¹ tɕeɿ³⁵ piŋ⁵⁵ tɕɿ
 น้ำ ASP เป็นน้ำแข็ง ASP
 ‘น้ำเป็นน้ำแข็งอยู่’

2.12 刚...了

gang(kan⁵⁵)+le (ly) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ไปเข้าสู่อีกการกระทำ สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่า เสร็จสิ้นได้ในระยะเวลาสั้นๆ ที่ผ่านมา เช่น

- 146) 他 是 前天 刚 到 了 上海 的。
 tʰA⁵⁵ ʂʌ⁵¹ tɕien³⁵ tien⁵⁵ kan⁵⁵ tau⁵¹ ly ʂan⁵¹ xai²¹⁴ tɕy
 เขา คือ วันก่อน ASP ถึง ASP เชียงไฮ้
 ‘เขาเพิ่งถึงเชียงใหม่เมื่อวันก่อน’

- 147) 我们 又 刚刚 碰到 了 倒霉 的 事情。
 uo²¹⁴ mən iou⁵¹ kan⁵⁵ kan⁵⁵ p’əŋ⁵¹ tau⁵¹ ly tau²¹⁴ mei³⁵ tɕy ʂʌ⁵¹ tɕin
 พวกเรา อีก ASP เจอ ASP ร้าย เหตุ
 ‘พวกเราเพิ่งเจอเหตุร้ายอีก’

2.13 已经...了(yijing...le)

yijing(i²¹⁴ tɕin⁵⁵)+le (ly) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 148) 我们 已经 到 了 事故 的 核心区。
 uo²¹⁴ mən i²¹⁴ tɕin⁵⁵ tau⁵¹ ly ʂʌ⁵¹ ku⁵¹ tɕy xy³⁵ ɕin⁵⁵ tɕy⁵⁵
 เรา ASP ถึง แล้ว อุบัติเหตุ บริเวณหลัก
 ‘เราถึงบริเวณหลักอุบัติเหตุแล้ว’

2.14 在...呢 (zai...ne)

zai(tsai⁵¹) + ne(nv) zai(tsai⁵¹) สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพที่มีการกระทำต่อเนื่องแสดงการณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดได้ เช่น

- 149) 水 在 结冰 呢。
 sui²¹⁴ tsai⁵¹ tɕye³⁵ pin⁵⁵ nv
 น้ำ ASP เป็นน้ำแข็ง ASP
 ‘น้ำเป็นน้ำแข็งอยู่’

3. การณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ (Totally Terminative (TTER))

การณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ ส่วนมากใช้กับกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้น เช่น 完, 完成, 死 เป็นต้น ซึ่งการณลักษณะนี้ Vendler or Dowty system ไม่ได้ แบ่งในกลุ่มกริยา Achievements ซึ่งเป็นพลวัต มีจุดสิ้นสุดภายในไม่มีช่วงเวลาภายใน

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 6 พบว่า

ตัวบ่งชี้การณลักษณะดังกล่าวไม่สามารถใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ทั้งหมด ยกเว้น *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne zai* ที่เป็นคำเดียวสามารถใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ

นอกจาก *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne* แล้วยังมี *guo*₂ ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ เพราะว่า ถ้า *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne* ใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ *guo*₁ จะเปลี่ยนความหมายเป็น *guo*₂

3.1 已经(yijing) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

150) 玻璃 已经 破碎。
po⁵⁵li ji²¹⁴tɕin⁵⁵ p'o⁵¹sui⁵¹
แก้ว ASP แตก
'แก้วแตกแล้ว'

151) 他 已经 结婚。
t'A⁵⁵ ji²¹⁴tɕin⁵⁵ tɕie³⁵xuən⁵⁵
เขา ASP แต่งงาน
'เขาแต่งงานแล้ว'

3.2 刚(gang) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้วด้วย เช่น

152) 女孩 刚刚 大学 毕业。
ny²¹⁴xai³⁵ kan⁵⁵kan⁵⁵ tA⁵¹ɕye³⁵ pi⁵¹je⁵¹
ผู้หญิง ASP มหาวิทยาลัย จบ
'ผู้หญิงเพิ่งจบมหาวิทยาลัย'

153) 她 刚 结婚。
t'A⁵⁵ kan⁵⁵ tɕie³⁵xuən⁵⁵
หล่อน ASP แต่งงาน
'หล่อนเพิ่งแต่งงาน'

3.3 正在(zhengzai) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้น จึงไม่สามารถแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จเช่น

- 154) *杯子 正在 破。
 *pei⁵⁵tsɿ tɕən⁵¹tsai⁵¹ p'o⁵¹
 แก้ว ASP แตก
 ‘แก้วกำลังแตก’

3.4 着(zhe) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำที่กำลังทำอยู่หรือเหตุการณ์ต่อเนื่อง ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้น จึงไม่สามารถแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จ เช่น

- 155) *他 死 着。
 *t'A⁵⁵ sɿ²¹⁴ tɕɿ
 เขา ตาย ASP
 ‘เขตายอยู่’

3.5 过₁(guo₁) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ไม่สามารถปรากฏกับคำกริยาที่แสดงการณั้สิ้นสุดเปิดเสร็จบางคำได้ จึงไม่สามารถแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จ เช่น

- 156) *他 死 过。
 *t'A⁵⁵ sɿ²¹⁴ tɕɿ
 เขา ตาย ASP
 ‘เขาเคยตาย’

3.6 过₂(guo₂) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 157) 他 结 过 婚。
 t'A⁵⁵ tɕie³⁵ kuo⁵¹ xuən⁵⁵
 เขา แต่ง ASP งาน
 ‘เขาเคยแต่งงาน’

3.7 了₁ (le₁) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำใดๆเสร็จสิ้น สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเบ้ดเสร็จ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้น เช่น

- 158) 他 结婚 了 一年。
 tʰA⁵⁵ tɕie³⁵xuən⁵⁵ ly ji⁵¹niæn³⁵
 เขา แต่งงาน ASP หนึ่งปี
 ‘เขาแต่งงานได้หนึ่งปีแล้ว’

3.8 了₂ (le₂) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำใดๆเสร็จสิ้น สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเบ้ดเสร็จ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 159) 杯子 破 了。
 pei⁵⁵tsɿ pʰo⁵¹ ly
 แก้ว แตก ASP
 ‘แก้วแตกแล้ว’

- 160) 他 结婚 了。
 tʰA⁵⁵ tɕie³⁵xuən⁵⁵ ly
 เขา แต่งงาน ASP
 ‘เขาแต่งงานแล้ว’

3.9 过...了(guo...le)

guo(kuo⁵¹) ร่วมกับ le(ly)เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำที่มีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว มีความหมายคล้ายกับ le ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเบ้ดเสร็จได้กับทุกคำ เช่น

- 161) *今天 的 作业 完 过了
 *tɕin⁵⁵tʰien⁵⁵ ty tsuo⁵¹ie⁵¹ uan³⁵ kuo⁵¹ly
 ‘วันนี้ ของ การบ้าน เสร็จ ASP’

ไวยากรณ์ภาษาจีนไม่สามารถพูดประโยคนี้ได้ ถ้าจะให้ประโยคถูกต้องตัดคำว่า kuo⁵¹

ออก

3.10 着...呢 (zhe...ne)

zhe(tcɿ) ร่วมกับ *ne(nɿ)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จ เช่น

- 162) 前辈 死 着呢。
 tɕ'ien³⁵ pei⁵¹ ʂɿ²¹⁴ tɕɿ nɿ
 บรรพบุรุษ ตาย ASP
 ‘บรรพบุรุษตายอยู่’

- 163) 作业 完 着呢。
 tsuo⁵¹ ie⁵¹ uan³⁵ tɕɿ nɿ
 การบ้าน เสร็จ ASP
 ‘การบ้านเสร็จอยู่’

3.11 在...着(zai...zhe)

zai(tsai⁵¹)+zhe(tcɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะมีความหมายว่าการกระทำมีความต่อเนื่องอยู่หรือกำลังดำเนินอยู่ มีความหมายที่คล้ายกับ *zhe(tcɿ)+ne(nɿ)* ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จได้

3.12 刚...了(gang...le)

gang(kan⁵⁵)+le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ไปเข้าสู่อีกการกระทำ สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จแสดงว่า เสร็จสิ้นได้ในระยะเวลาสั้นๆ ที่ผ่านมา เช่น

- 164) 这一 群人的 脸上 好像 都是 刚 死了 父亲。
 tɕɿ⁵¹ i⁵¹ tɕ'yn³⁵ zən³⁵ tɿ lien²¹⁴ ʂan⁵¹ xau²¹⁴ ɕian⁵¹ tou⁵⁵ ʂɿ⁵¹ kan⁵⁵ ʂɿ²¹⁴ lɿ fu⁵¹ tɕ'in
 นี้ พวกคน หน้า เหมือน ทั้งหมด ASP ตาย ASP พ่อ
 ‘หน้าพวกคนนี้ทั้งหมดเหมือนพ่อเพิ่งตาย’

- 165) 麻烦 刚刚 完了 人也 完了。
 ma³⁵ fan kan⁵⁵ kan⁵⁵ uan³⁵ lɿ zən³⁵ ie²¹⁴ uan³⁵ lɿ
 ปัญหา ASP เสร็จ ASP คน ก็ เสร็จ
 ‘ปัญหาเพิ่งเสร็จไป คนก็เสร็จด้วย’

3.13 已经...了(yijing...le)

yijing(i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵)+le(ly) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ แสดงว่าการกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

166) 工程建设 已经 完成 了 三分之二 以上。
 kuŋ⁵⁵tʂʊŋ³⁵tɕien⁵¹tʂʊ⁵¹i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵uan³⁵tʂʊŋ³⁵ly san⁵⁵fən⁵¹tʂʊ⁵⁵ʔ⁵¹i²¹⁴ʂuŋ⁵¹
 งานก่อสร้าง ASP เสร็จ แล้ว สองส่วนสาม มากกว่า
 ‘งานก่อสร้างเสร็จมากกว่าสองส่วนสามแล้ว’

167) 他 分明 早就 已经 死了。
 tʰa⁵⁵fən⁵⁵min³⁵tsau²¹⁴tɕiu⁵¹i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ʂɿ²¹⁴ly
 เขา อย่างชัดเจน ASP ตายแล้ว
 ‘เขาตายอย่างชัดเจนแล้ว’

3.14 在...呢(zai...ne)

zai(tsai⁵¹)+ne(ny) *zai(tsai⁵¹)* ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีสภาพเสร็จสิ้นแสดงการณั้ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ เพราะ *zai(tsai⁵¹)+ne(ny)* แสดงการกระทำต่อเนื่อง ต้องใช้กับคำกริยาที่มีความหมายการต่อเนื่อง เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน กิน เป็นต้น

4. การณั้ลักษณะการกระทำ Action(ACTI)

Action เป็นการณั้ลักษณะการกระทำ เช่น 走(zou), 听(ting), 说(shuo), 读(du), 写(xie) เป็นต้น ซึ่งการณั้ลักษณะนี้ Vendler or Dowty system ได้ แบ่งออกอยู่ในกลุ่มกริยา Activities ซึ่งเป็นผลวัต ไม่มีจุดสิ้นสุดภายใน มีช่วงเวลาภายใน

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 6 พบว่า

ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะดังกล่าวสามารถใช้ในการณั้ลักษณะเหตุการณ์การกระทำได้ทั้งหมด

4.1 已经(yijing) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณั้ลักษณะการกระทำ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

168) 你 已经 看 过 报纸。
 ni²¹⁴ji²¹⁴tɕiŋ⁵⁵kʰan⁵¹kuo⁵¹pau⁵¹tʂɿ²¹⁴
 คุณ ASP ดู หนังสือพิมพ์
 ‘คุณดูหนังสือพิมพ์แล้ว’

- 169) 有 一头 已经 吃 光
 jou²¹⁴ ji⁵¹tou³⁵ ji²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ tɕʰi⁵⁵ kuaŋ⁵⁵
 มี ตัวหนึ่ง ASP กิน หมด
 ‘มีสัตว์ตัวหนึ่งกินหมดแล้ว’

4.2 刚(gang) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้วด้วย เช่น

- 170) 他 刚 走 出 房间。
 tʰa⁵⁵ kaŋ⁵⁵ tsou²¹⁴ tɕu⁵⁵ faŋ³⁵tɕiæn⁵⁵
 เขา ASP เดิน ออก ห้อง
 ‘เขาเพิ่งเดินออกจากห้อง’

4.3 正在(zhengzai) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำแสดงว่าการกระทำได้เริ่มระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

- 171) 我 正在 听。
 uo²¹⁴ tɕɔŋ⁵¹tsai⁵¹ tʰiŋ⁵⁵
 ฉัน ASP ฟัง
 ‘ฉันกำลังฟัง’

4.4 着(zhe) เป็นคำที่บอกการกระทำที่กำลังทำอยู่หรือเหตุการณ์ต่อเนื่อง สามารถใช้กับคำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำได้เริ่มระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

- 172) 他 吃 着 饭。
 tʰa⁵⁵ tɕʰi⁵⁵ tɕy fan⁵¹
 เขา กิน ASP ข้าว
 ‘เขากินข้าวอยู่’

4.5 guo_1 เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว สามารถใช้กับ คำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 173) 我 吃饭 过了。
 uo^{214} $tʂi^{55}$ fan^{51} kuo^{51} ly
 ฉัน กินข้าว ASP แล้ว
 ‘ฉันเคยกินข้าว’

4.6 guo_2 เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว สามารถใช้กับ คำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 174) 他 去 过 中国。
 $tʰA^{55}$ $tʂy^{51}$ kuo^{51} $tʂun^{55}$ kuo^{35}
 เขา ไป ASP เมืองจีน
 ‘เขาเคยไปเมืองจีน’

4.7 le_1 เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆเสร็จสิ้น สามารถใช้กับ คำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 175) 我 吃 了 饭。
 uo^{214} $tʂi^{55}$ ly fan^{51}
 ฉัน กิน ASP ข้าว
 ‘ฉันกินข้าวแล้ว’

- 176) 这本书 我 看 了 一个星期。
 $tʂy^{51}$ $pən^{214}$ $ʂu^{55}$ uo^{214} $kʰan^{51}$ ly ji^{35} $kʰɿɕiŋ^{55}$ $tʂi^{55}$
 หนังสือเล่มนี้ ฉัน อ่าน ASP หนึ่งอาทิตย์
 ‘ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้จนอาทิตย์หนึ่งแล้ว’

4.8 le_2 เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำใดๆเสร็จสิ้น สามารถใช้กับ คำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 177) 我 吃饭 了
 uo^{214} $tʂi^{55}$ fan^{51} ly
 ฉัน กินข้าว ASP
 ‘ฉันกินข้าวแล้ว’

- 178) 他 走 了。
 tʰA⁵⁵ tsou²¹⁴ ly
 เขา ไป ASP
 เขาไปแล้ว

4.9 过...了(guo...le)

guo(kuo⁵¹) ร่วมกับ *le(ly)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว มีความหมายคล้ายกับ *le(ly)* เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ เช่น

- 179) 我 在 家 吃 过了。
 uo²¹⁴ tsai⁵¹ tɕiA⁵⁵ tɕʰ⁵⁵ kuo⁵¹ ly
 ฉัน อยู่ บ้าน กิน ASP
 ‘ฉันกินอยู่ที่บ้านแล้ว’

- 180) 你 要说的话 我 全都 听过 了。
 ni²¹⁴ iau⁵¹ suo⁵⁵ tɕ xuA⁵¹ uo²¹⁴ tɕʰyan³⁵ tou⁵⁵ tɕiŋ⁵⁵ kuo⁵¹ ly
 คุณ อยากจะ พูด ฉัน ทั้งหมด ฟัง ASP
 ‘สิ่งที่คุณอยากจะพูด ฉันได้ฟังมาหมดแล้ว’

4.10 着...呢(zhe...ne)

zhe(tcɕ) ร่วมกับ *ne(nɿ)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ใช้ในการณลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำอยู่ในสถานการณ์หนึ่ง เช่น

- 181) 我 一直 看 着呢。
 uo²¹⁴ i⁵¹ tɕʰ³⁵ kʰan⁵¹ tɕɿ ny
 ฉัน ตลอด ดู ASP
 ‘ฉันดูอยู่ตลอด’

- 182) 司机们 还 坐在 旁边 听 着呢。
 sɿ⁵⁵ tɕi⁵⁵ mən xai³⁵ tsuo⁵¹ tsai⁵¹ pʰaŋ³⁵ pien⁵⁵ tɕiŋ⁵⁵ tɕɿny
 พวกคนขับรถ ยัง นั่งอยู่ ข้างๆ ฟัง ASP
 ‘พวกคนขับรถยังนั่งฟังอยู่ข้างๆ’

4.11 在...着(zai...zhe)

zai(tsai⁵¹)+zhe(tɕy) zai(tsai⁵¹) หมายถึงอยู่ที่ไหนหรือกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าใช้ร่วมกับ คำอุทาน *ne(ny)* ด้วย จะแสดงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ในลักษณะหนึ่ง และลักษณะนี้มีความต่อเนื่องด้วย สามารถใช้ในเวลาในอดีตหรือปัจจุบันได้ แต่ไม่สามารถใช้ในเวลาที่อนาคตได้

เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าการกระทำอยู่ในสถานการณ์หนึ่ง เช่น

- 183) 让 苏武 在 旁边 听 着。
 ʒaŋ⁵¹ su⁵⁵u²¹⁴ tsai⁵¹ p'aŋ³⁵pien⁵⁵ t'iŋ⁵⁵ tɕy
 ให้ su⁵⁵u²¹⁴ ASP ข้างๆ ฟัง ASP
 ‘ให้su⁵⁵u²¹⁴ฟังอยู่ข้างๆ’

- 184) 坐 在 床边 看 着 她 睡。
 tsuo⁵¹ tsai⁵¹ tɕ'uən³⁵pien⁵⁵ k'an⁵¹ tɕy t'A⁵⁵ sui⁵¹
 นั่ง ASP ข้างเตียง ดู ASP หล่อน นอน
 ‘นั่งอยู่ข้างเตียงดูหล่อนนอน’

4.12 刚...了(gang...le)

gang(kan⁵⁵)+le (lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ไปเข้าสู่อีกการกระทำหนึ่ง เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณลักษณะการกระทำ แสดงว่าการกระทำนั้นเสร็จสิ้นได้ในระยะเวลาสั้นๆ ที่ผ่านมา เช่น

- 185) 我 刚刚 看 了 戏。
 uo²¹⁴ kan⁵⁵kan⁵⁵ k'an⁵¹ lɿ ɕi⁵¹
 ฉัน เพิ่ง ดู แล้ว ละคร
 ‘ฉันเพิ่งดูละครแล้ว’

- 186) 你 刚刚 听 了 些 什么 吗？
 ni²¹⁴ kan⁵⁵kan⁵⁵ t'iŋ⁵⁵ lɿ ɕie⁵⁵ ʂon³⁵mv ma
 คุณ เพิ่ง ได้ยิน แล้ว บ้าง อะไร ไหม
 ‘คุณเพิ่งได้ยินอะไรบ้างไหม’

4.13 已经...了(yijing...le)

yijing(i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵)+le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณั้ลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 187) 我们 已经 听 了 很多。
 uo²¹⁴mən i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ t'iŋ⁵⁵ lɿ xən²¹⁴tuo⁵⁵
 เรา ASP ฟัง แล้ว เยอะมาก
 ‘เราฟังเยอะแล้ว’

- 188) 他 已经 说 了 27 日 不训练。
 t'ɿ⁵⁵ i²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ suə⁵⁵ lɿ 27 zɿ⁵¹ pu³⁵cyn⁵¹lien⁵¹
 เขา ASP บอก แล้ว 27 วันที่ ไม่ต้อง-ฝึก
 ‘เขาบอกแล้ว วันที่27ไม่ต้อง-ฝึก’

4.14 在...呢(zai...ne)

zai(tsai⁵¹)+ne(nɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใด สถานการณ์หนึ่ง เมื่อปรากฏร่วมกับคำกริยาการกระทำแสดงการณั้ลักษณะการกระทำ แสดงว่า การกระทำดำเนินอยู่ในสถานการณ์หนึ่ง เช่น

- 189) 她 也 正在 看 着 我 呢。
 t'ɿ⁵⁵ iɛ²¹⁴ tɕəŋ⁵¹tsai⁵¹ k'an⁵¹ tɕɿ uo²¹⁴ nɿ
 หล่อน ก็ ASP มอง อยู่ ฉนั้น นะ
 ‘หล่อนกำลังมองฉนั้นอยู่’

- 190) 正在 笑 着 呢？
 tɕəŋ⁵¹tsai⁵¹ ɕiau⁵¹ tɕɿ nɿ
 กำลัง หัวเราะ อยู่ นะ
 ‘กำลังหัวเราะอยู่ใช่ไหม’

5. การณั้ลักษณะสภาพ (Totally Stative)

การณั้ลักษณะสภาพแสดงโดยกริยาแสดงสภาพ เช่น 冷(leng), 热(re), 硬(ying) เป็นต้น ซึ่ง Vendler or Dowty system ได้แบ่งออกอยู่ในกลุ่มกริยา States ซึ่งไม่เป็นพลวัต ไม่มีจุดสิ้นสุด ภายใน มีช่วงเวลาภายใน

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 6 พบว่า

ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะดังกล่าวสามารถใช้ในการณั้ลักษณะเหตุการณ์การกระทำได้
ทั้งหมด

5.1 已经(yijing) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำใดๆ เสร้จ้สิ้น เมื่อปรากฏ
ร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณั้ลักษณะสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จจ้จากสภาพนี้
ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

191) 太太 已经 生气。
t'ai⁵¹t'ai ji²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ ʂəŋ⁵⁵tɕi⁵¹
นาง ASP โกรธ
'นางโกรธแล้ว'

192) 翅膀 已经 长硬。
tɕi⁵¹paŋ²¹⁴ ji²¹⁴tɕiŋ⁵⁵ tɕaŋ²¹⁴jiŋ⁵¹
ปีก ASP แข็ง
'ปีกแข็งแล้ว'

5.2 刚(gang) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว เมื่อปรากฏ
ร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณั้ลักษณะสภาพ แสดงว่าการกระทำได้เริ่มแล้ว และเสร็จสิ้นแล้ว
ด้วย เช่น

193) 他 刚 明白。
t'A⁵⁵ kaŋ⁵⁵ miŋ³⁵pai
เขา ASP เข้าใจ
'เขาเพิ่งเข้าใจ'

194) 他 刚刚 生气。
t'A⁵⁵ kaŋ⁵⁵kaŋ⁵⁵ tɕəŋ⁵⁵tɕi⁵¹
เขา ASP โกรธ
'เขาเพิ่งโกรธ'

5.3 正在(zhengzai) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะการกระทำมีสภาพต่อเนื่องอยู่ใน
ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เมื่อปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณั้ลักษณะสภาพ แสดงว่า การ
กระทำได้เริ่มระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น เช่น

195) 她 正在 伤心。
t'A⁵⁵ tɕəŋ⁵¹tsai⁵¹ ʂəŋ⁵⁵ɕin⁵⁵
หล่อน ASP ออกหัก
'หล่อนกำลังออกหัก'

- 196) 他 正在 生气。
 t'A⁵⁵ tɕɔŋ⁵¹tsai⁵¹ ɕɔŋ⁵⁵tɕi⁵¹
 เขา ASP โกรธ
 ‘เขากำลังโกรธ’

5.4 着 (zhe) เป็นคำที่บอกการกระทำที่กำลังทำอยู่หรือเหตุการณ์ต่อเนื่อง ไม่ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ ดังนั้น จึงไม่สามารถแสดงการณลักษณะสภาพได้ เช่น

- 197) *他 生气 着。
 *t'A⁵⁵ ɕɔŋ⁵⁵tɕi⁵¹ tɕɔ
 เขา โกรธ ASP
 ‘เขาโกรธอยู่’

5.5 过₁ (guo₁) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 198) 他 生气 过 了。
 t'A⁵⁵ tɕɔŋ⁵⁵tɕi⁵¹ kuo⁵¹ ly
 เขา โกรธ ASP แล้ว
 ‘เขาเคยโกรธ’

- 199) 我 爱 过 了。
 uo²¹⁴ ai⁵¹ kuo⁵¹ ly
 ฉัน รัก ASP แล้ว
 ‘ฉันเคยรัก’

5.6 过₂ (guo₂) เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

- 200) 他 生 过 气。
 t'A⁵⁵ tɕɔŋ⁵⁵ kuo⁵¹ tɕi⁵¹
 เขา เกิด ASP โกรธ
 ‘เขาเคยโกรธ’

- 201) 我 爱 过 他。
 uo²¹⁴ ai⁵¹ kuo⁵¹ t'A⁵⁵
 ฉัน รัก ASP เขา
 'ฉันเคยรักเขา'

5.7 了₁(le₁) เป็นตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะแสดงการกระทำใดๆ เสร็จสิ้น ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณั้ลักษณะสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 202) 妈妈 生气 了 很久。
 ma⁵⁵ma tɕəŋ⁵⁵tɕi⁵¹ ly xən²¹⁴tɕiou²¹⁴
 แม่ โกรธ ASP นานๆ
 'แม่โกรธนานแล้ว'

- 203) 我 有 了 身孕。
 uo²¹⁴ jou²¹⁴ ly ʂən⁵⁵jyn⁵¹
 ฉัน มี ASP ท้อง
 'ฉันมีท้องแล้ว'

5.8 了₂(le₂) เป็นคำลักษณการกระทำใดๆเสร็จสิ้น ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณั้ลักษณะสภาพ แสดงว่าสภาพการกระทำนี้ได้เสร็จสิ้นจากสภาพนี้ไปสู่สภาพอื่นแล้ว เช่น

- 204) 妈妈 生气 了。
 ma⁵⁵ma tɕəŋ⁵⁵tɕi⁵¹ ly
 แม่ โกรธ ASP
 'แม่โกรธแล้ว'

- 205) 我 明白 了。
 uo²¹⁴ miŋ³⁵pai³⁵ ly
 ฉัน เข้าใจ ASP
 'ฉันเข้าใจแล้ว'

5.9 过...了(guo...le)

guo(kuo⁵¹) ร่วมกับ *le(lɿ)* เป็นคำลักษณการกระทำมีสภาพเสร็จสิ้นแล้ว
มีความหมายคล้ายกับ *le(lɿ)* ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ เช่น

- 206) 中国 南方 已经 冷过 了 一阵子。
 tɕuŋ⁵⁵ kuo³⁵ nan³⁵ faŋ⁵⁵ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ ləŋ²¹⁴ kuo⁵¹ lɿ i³⁵ tɕən⁵¹ tsɿ
 ประเทศจีน ภาคใต้ เคย หนาว ASP สักพักหนึ่ง
 ‘ภาคใต้ประเทศจีนเคยหนาวมาสักพักหนึ่งแล้ว’

- 207) 等 这一阵 忙 过了 我 打电话 给 你。
 təŋ²¹⁴ tɕy⁵¹ i³⁵ tɕən⁵¹ maŋ³⁵ kuo⁵¹ lɿ wo²¹⁴ tɕ²¹⁴ tien⁵¹ xua⁵¹ kei²¹⁴ ni²¹⁴
 รอ สักพักหนึ่ง อยู่ ASP ฉัน โทร หา คุณ
 ‘ร่อยู่สักพักหนึ่งแล้ว ฉันโทรหาคุณ’

5.10 着...呢(zhe...ne)

zhe(tɕy) ร่วมกับ *ne(nɿ)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์
ใดสถานการณ์หนึ่ง เมื่อปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ แสดงว่า การ
กระทำอยู่ในสถานการณ์หนึ่ง เช่น

- 208) 里边 热 着呢。
 li²¹⁴ pien zɿ⁵¹ tɕy nɿ
 ข้างใน ร้อน ASP
 ‘ข้างในร้อนอยู่นะ’

- 209) 天气 还 冷 着呢。
 tɕien⁵⁵ tɕi⁵¹ xai³⁵ ləŋ²¹⁴ tɕy nɿ
 อากาศ ยัง หนาว ASP
 ‘อากาศยังหนาวอยู่นะ’

5.11 在...着(zai...zhe)

zai(tsai⁵¹) + *zhe(tɕy)* เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์
หนึ่ง ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ แสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใด
สถานการณ์หนึ่ง เช่น

- 210) 天气 在 热 着呢。
 tɕien⁵⁵ tɕi⁵¹ tsai⁵¹ zɿ⁵¹ tɕy nɿ
 อากาศ ASP ร้อน ASP
 ‘อากาศร้อนอยู่นะ’

211) 我 的 身体 在 好 着呢。

uo²¹⁴ tɿ ʂən⁵⁵ tʰi²¹⁴ tsai⁵¹ xau²¹⁴ tɕy nɿ

ฉัน ของ สุขภาพ ASP ดี ASP

‘สุขภาพของฉันดีอยู่นะ’

5.12 刚...了(gang...le)

gang(kai⁵⁵)+le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว

ดำเนินไปเข้าสู่อีกการกระทำหนึ่ง ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณัลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำนั้นเสร็จสิ้นได้ในระยะเวลาสั้นๆ ที่ผ่านมา เช่น

212) 我 刚刚 交 过的 一个月 房租 已经 过期 了。

uo²¹⁴ kai⁵⁵ kai⁵⁵ tɕiau⁵⁵ kuo⁵¹ tɿ i³⁵ ky ye⁵¹ fan³⁵ tsu⁵⁵ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ kuo⁵¹ tɕi⁵⁵ lɿ

ฉัน ASP จ่าย แล้ว หนึ่งเดือน ค่าเช่าบ้าน แล้ว หมดอายุ

‘ฉันเพิ่งจ่ายค่าเช่าบ้านหนึ่งเดือนหมดอายุ’

213) 我 母亲 刚 死 了 三 年。

uo²¹⁴ mu²¹⁴ tɕin⁵⁵ kai⁵⁵ ʂɿ²¹⁴ lɿ san⁵⁵ nien³⁵

ฉัน แม่ ASP ตาย แล้ว สาม ปี

‘แม่ฉันเพิ่งตายไปสามปี’

5.13 已经...了(yijing...le)

yijing(i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵)+le(lɿ) เป็นตัวบ่งชี้การณัลักษณะแสดงการกระทำหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว

แล้ว ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณัลักษณะสภาพ แสดงว่า การกระทำเสร็จสิ้นแล้ว เช่น

214) 电熨斗 已经 热 了。

tien⁵¹ yn⁵¹ tou²¹⁴ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ zɿ⁵¹ lɿ

เตารีด ASP ร้อน แล้ว

‘เตารีดร้อนแล้ว’

215) 现在 天气 已经 冷 了。

ɕien⁵¹ tsai⁵¹ tʰien⁵⁵ tɕi⁵¹ i²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ ləŋ²¹⁴ lɿ

ตอนนี้ อากาศ ASP หนาว แล้ว

‘ตอนนี้อากาศหนาวแล้ว’

5.14 在...呢 (zai...ne)

$zai(tsai^{51})+ne(nv)$ เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะแสดงการกระทำอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ปรากฏร่วมกับกริยาแสดงสภาพจะแสดงการณลักษณะสภาพ แสดงการกระทำดำเนินอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง เช่น

216) 水 在 热 着呢。

$sui^{214} \quad tsai^{51} \quad z\gamma^{51} \quad t\gamma\gamma \quad nv$

น้ำ กำลัง ร้อน ASP

‘น้ำกำลังร้อนอยู่’

โดยทั่วไปแล้ว ร้อน เป็นคำคุณศัพท์ มีความหมายว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีลักษณะอุณหภูมิค่อนข้างสูง แต่คำว่า ร้อน อยู่ในประโยคนี้เป็นคำกริยา หมายถึงมีการกระทำใดทำให้อุณหภูมิสูงขึ้น

217 风 正在 刮 着呢。

$f\alpha n^{55} \quad t\gamma\gamma^{51} \quad tsai^{51} \quad kuA^{55} \quad t\gamma\gamma \quad nv$

ลม กำลัง พัด ASP

‘ลมกำลังพัดอยู่’

ประโยคข้างต้น แสดงการกระทำหรือเหตุการณ์ใดอยู่ลักษณะหนึ่ง $zai(tsai^{51})+zhe(t\gamma\gamma)$ มีความหมาย กำลังทำอะไร ส่วนคำว่า nv ไว้ท้ายประโยค เป็นแค่คำอุทาน มีผลต่อประโยคคือการเน้นประโยค หากตัดออก ความหมายของประโยคไม่มีการเปลี่ยนแปลง

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนนั้นสามารถปรากฏได้ทั้งเป็นคำเดี่ยว และปรากฏร่วมกับตัวบ่งชี้การณลักษณะอื่น ตัวบ่งชี้การณลักษณะแต่ละตัวจะสามารถปรากฏร่วมกับกริยาแต่ละประเภทแสดงการณลักษณะแตกต่างกัน

6. ผลการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน

จากการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีน พบว่า

6.1 ตัวบ่งชี้การณลักษณะสามารถใช้ใน 5 การณลักษณะดังกล่าว ได้แก่ le_1 , le_2 , ne , $gang$, $gang...le$, $yijing$, $yijing...le$ แต่คำว่า ne อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้การณลักษณะ ดังนั้น

6.2 ตัวบ่งชี้การณลักษณะไม่สามารถใช้ใน การณลักษณะเริ่มสภาพ การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด และการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ ได้แก่ zhe , $zhe...ne$, $zai...zhe$, $zai...ne$ แต่ 4 คำนี้สามารถใช้ในการณลักษณะการกระทำ และการณลักษณะสภาพได้

6.3 ne อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้การณลักษณะ

6.4 ตัวบ่งชี้การณลักษณะไม่สามารถใช้ใน การณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ ได้แก่ guo_1, zai , $guo...le$

บทที่ 4

การเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย และภาษาจีน

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย และภาษาจีน โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 ถือเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะภาษาไทยเป็นหลัก ไปเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะกับภาษาจีน ส่วนที่ 2 ถือเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะภาษาจีนเป็นหลัก ไปเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะกับภาษาไทย รายละเอียดมีดังนี้

จากผลการศึกษาตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย และภาษาจีนพบว่าตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย และภาษาจีนมีความหมายที่คล้ายกัน และมีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน เช่น

ภาษาไทย

218) ฉันกินข้าวแล้ว

ภาษาจีน

219) 我 吃饭 了。

uo²¹⁴ tʂʊ̯⁵⁵fan⁵¹ ly

ฉัน กินข้าว แล้ว

‘ฉันกินข้าวแล้ว’

ผู้วิจัยจึงได้นำผลการศึกษาตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทย และภาษาจีนมาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง 2 ภาษานี้

ภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาจีน

1. แล้ว กับ *yijing, yijing...le, le₁* และ *le₂*

แล้ว กับ *yijing, yijing...le, le₁* และ *le₂* สามารถใช้ใน 5 การณลักษณะได้ และมีความหมายเหมือนกัน เช่น

220) 大气 已经 蒸发。
ta⁵¹tʂʊ̯⁵¹ ji²¹⁴tʂɛiŋ⁵⁵ tʂʊŋ⁵⁵fa⁵⁵
ไอน้ำ ASP ระเหย
‘ไอน้ำระเหยแล้ว’

221) 大气 蒸发 了。
ta⁵¹tʂʊ̯⁵¹ tʂʊŋ⁵⁵fa⁵⁵ ly
ไอน้ำ ระเหย ASP
‘ไอน้ำระเหยแล้ว’

ไม่ว่าจะเป็น le_1 หรือ le_2 สามารถใช้ใน 5 การณ์ลักษณะได้ทั้งหมด ความแตกต่างระหว่าง แล้ว กับ *yijing*, le_1 และ le_2 คือ แล้ว กับ le_1 และ le_2 ต้องอยู่ท้ายประโยค หลังคำกริยา แต่ *yijing* ต้องอยู่ กลางประโยค ก่อนคำกริยา ส่วน *yijing...le*, คำกริยาต้องอยู่ก่อน *le* หลัง *yijing*

2. อยู่ กำลัง...อยู่ กับ *zai(zhengzai)...ne*, *zai(zhengzai)...zhe, zhe...ne* และ *zai(zhengzai)*

อยู่ กำลัง...อยู่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะค่อย ๆ สิ้นสุด การกระทำ และสภาพ *zai(zhengzai)...ne*, *zai(zhengzai)...zhe, zhe...ne* สามารถใช้ในการณ์ลักษณะการกระทำ และสภาพได้ *zai(zhengzai)*สามารถใช้ในการณ์ลักษณะเริ่มสภาพ การกระทำ และสภาพได้

ใน 5 การณ์ลักษณะนี้ อยู่กำลัง...อยู่ กับ *zai(zhengzai)...ne*, *zai(zhengzai)...zhe, zhe...ne* และ *zai(zhengzai)* สามารถใช้ในการณ์ลักษณะการกระทำได้เป็นการณ์ลักษณะเดียวที่ 5 คำนี้สามารถใช้ได้ เช่น

222) 我 正在 听 呢。
uo²¹⁴ tɕɛŋ⁵¹ tsai⁵¹ t'ɿŋ⁵⁵ nɿ
ฉัน ASP ฟัง นะ
'ฉันฟังอยู่นะ'

223) 我 在 听 着。
uo²¹⁴ tsai⁵¹ t'ɿŋ⁵⁵ tɕɿ
ฉัน ASP ฟัง นะ
'ฉันฟังอยู่นะ'

224) 我 听 着 呢。
uo²¹⁴ t'ɿŋ⁵⁵ tɕɿ nɿ
ฉัน ฟัง ASP นะ
'ฉันฟังอยู่นะ'

ใน 3 ประโยคนี้ มีความหมายเท่ากัน นั่นคือ ฉันฟังอยู่นะ ต่างกันที่ อยู่ กำลัง...อยู่ และ *zhe...ne* ต้องไว้หลังคำกริยา แต่ *zai(zhengzai)...ne* และ *zai(zhengzai)...zhe* ต้องไว้ก่อนคำกริยา

3. กำลัง กับ *zai(zhengzai)*

กำลัง กับ *zai(zhengzai)* มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน นั่นคือ ไม่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะ สิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ แต่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะเริ่มสภาพ ค่อย ๆ สิ้นสุด การกระทำ และสภาพได้ เช่น

225) 水 在 结冰。
sui²¹⁴ tsai⁵¹ tɕie³⁵ piŋ⁵⁵
น้ำ ASP เป็นน้ำแข็ง
'น้ำกำลังเป็นน้ำแข็ง'

4. เคย...แล้ว กับ le_1 หรือ le_2

le_1 จะมีความหมายถึง เหตุการณ์ที่การกระทำเสร็จสิ้น และ le_2 หมายถึง การกระทำที่เกิดขึ้นหรือการกระทำต่อเนื่องและยังไม่มีจุดสิ้นสุด ดังนั้น เคย...แล้วมีความหมายคล้ายกับ le_1 มากกว่า le_2 เคย...แล้วกับ le_1 มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน สามารถใช้ใน 5 การณ์ลักษณะที่กล่าวมาได้ เช่น

- 226) 水 结 过 冰 了。
 $sui^{214} \quad t\epsilon i\epsilon^{35} \quad kuo^{51} \quad pi\eta^{55} \quad l\gamma$
 น้ำ เป็นน้ำแข็ง ASP
 ‘น้ำเคยเป็นน้ำแข็งแล้ว’

5. เพิ่ง เพิ่ง...จะ กับ $gang(ganggang)$

เพิ่ง เพิ่ง...จะ กับ $gang(ganggang)$ มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน สามารถใช้ใน 5 การณ์ลักษณะที่กล่าวมาได้ เช่น

- 227) 我 刚 去 吃饭 回来。
 $uo^{214} \quad kan^{55} \quad t\epsilon y^{51} \quad t\eta^{55} \quad fan^{51} \quad xui^{35} \quad lai^{35}$
 ฉัน เพิ่ง ไป กินข้าว กลับมา
 ‘ฉันเพิ่งไปกินข้าวมา’
 หรือ ‘ฉันเพิ่งจะไปกินข้าวมา’

3 คำนี้วางก่อนคำกริยา แสดงกริยาที่เสร็จสิ้นแล้ว

6. จะ และกำลัง...จะ แสดงการกระทำยังไม่ได้เกิดขึ้น ไม่ได้พบตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะในภาษาจีนที่มีความหมายคล้ายกัน ต้องใช้คำว่า 准备(zhunbei)หรือ 要(yao) มาแทนความหมาย เช่น

- 228) เขา จะ ตาย แล้ว
 他 准备 死 了。
 $t'A^{55} \quad t\eta\eta^{214} \quad pei^{51} \quad s\eta^{214} \quad l\gamma$

- 229) ฉัน จะ ไป ประเทศจีน
 我 要 去 中国。
 $uo^{214} \quad iau^{51} \quad t\epsilon y^{51} \quad t\eta\eta^{55} \quad kuo^{35}$

- 230) ฉัน กำลังจะ ไป แล้ว
 我 要 走 了。
 $uo^{214} \quad iau^{51} \quad tsou^{214} \quad l\gamma$

7. เคย แสดงการกระทำที่เสร็จสิ้นแล้ว สามารถใช้ใน 5 การณ์ลักษณะได้ ความหมายในภาษาจีนแปลว่า 曾经(cengjing) หรือ 曾经(cengjing) ...过(guo) เช่น

231) เขา เคย ไป จีน
他 曾经 去过 中国。
t'a⁵⁵ ts'ej³⁵ t'eiŋ⁵⁵ tɕy⁵¹ kuo⁵¹ tɕuŋ⁵⁵ kuo³⁵

231) น้ำ เคย เป็นน้ำแข็ง
水 曾经 结冰过。
sui²¹⁴ ts'ej³⁵ t'eiŋ⁵⁵ tɕye³⁵ piŋ⁵⁵ kuo⁵¹

8. เกือบ เกือบ...จะ แสดงการกระทำที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น สามารถใช้ใน 5 การณ์ลักษณะได้ ความหมายในภาษาจีนแปลว่า 差点(chadian) หรือ 差点没(chadian mei) เช่น

232) ฉันเกือบตาย/ฉันเกือบจะตาย
我差点就死了。
uo²¹⁴ tɕ'A⁵¹ t'eiu²¹⁴ tsɿ⁵¹ lɿ

ภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษาไทย

1. yijing, yijing...le, le₁ และ le₂ กับ แล้ว มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน และมีความหมายที่เหมือนกัน ซึ่งอยู่ 4.1.1 ได้กล่าวไปแล้ว เฝิง เฝิง...จะ กับ gang(ganggang) ก็มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน และมีความหมายที่เหมือนกัน ซึ่งอยู่ 4.1.5 ได้กล่าวไปแล้ว

2. guo₁ guo...le กับ เคย

guo₁ guo...le ไม่สามารถใช้ในการณ์ลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ แต่ เคย สามารถใช้ในการณ์นี้ได้ เช่น

232) เขา เคยแต่งงาน
他 结过婚。
t'A⁵⁵ tɕye³⁵ guo⁵¹ xun⁵⁵

guo มี guo₁ และ guo₂ ใช้ในประโยคนี้ ความหมายจะเป็น guo₂ คือการกระทำที่เคยเกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นการณ์ลักษณะที่สิ้นสุดเบ็ดเสร็จแล้วกลับมาไม่ได้ เช่น ตาย ทั้ง 2 คำนี้ไม่สามารถปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะนี้ได้ เช่น *เขาเคยตาย(ta si guo)

3. *zhe, zai* กับ กำลัง, อยู่

3 คำนี้ใช้ในการณ์ลักษณะการกระทำและการณ์ลักษณะสภาพได้หมด *zhe, zai* ใช้ในการณ์ลักษณะเริ่มสภาพไม่ได้ อยู่ ก็ใช้ไม่ได้เหมือนกัน แต่กำลัง สามารถใช้ในการณ์ลักษณะเริ่มสภาพได้ เช่น

- 233) พวกเขา กำลัง มา
 他们 正在 来。
 tʰA⁵⁵mən tɕən⁵¹tsai⁵¹ lai³⁵
 ถ้าต้องการใช้ *zhe, zai* ประโยคที่ถูกต้องเป็น

- 234) 他们 在 来 的路上。
 tʰA⁵⁵mən tsai⁵¹ lai³⁵ tɕ lu⁵¹saŋ
 พวกเขา อยู่ มา ระหว่างทาง
 ‘พวกเขาอยู่ระหว่างทาง’

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีนในวิทยานิพนธ์นี้ใช้ทฤษฎีเลือกสรร ตามแนวคิดของ เบรียว (1985,2000) และ ซาซี (1991) ตามแนวคิดของทฤษฎีเลือกสรรนี้ได้แบ่งคำกริยาออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ กริยาสภาพ หรือ totally stative(TSTA) กริยาเริ่มสภาพ หรือ dibpkgibj,inceptive-stative(ISTA) กริยาการกระทำ หรือ action(ACTI) กริยาค่อยๆ สิ้นสุด gradually terminative(GTER) และกริยาลิ้นสุดเบ็ดเสร็จ หรือ totally terminative (TTER) ผลการศึกษา ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีนสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน พบว่า

1. *เคย กำลัง เพิ่ง จะ เกือบ กำลัง...จะ เพิ่ง...จะ เกือบ...จะ เคย...แล้ว* สามารถใช้ใน 5 การณลักษณะได้
2. *อยู่ กำลัง...อยู่* สามารถใช้ใน การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ และการณลักษณะการกระทำได้ แต่ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ และการณลักษณะสภาพได้
3. *กำลัง* ไม่สามารถใช้ในการณลักษณะสภาพได้ นอกจากนี้สามารถใช้ได้หมด
4. ตัวบ่งชี้การณลักษณะดังกล่าวสามารถใช้ใน การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จ และการณลักษณะการกระทำได้ทั้งหมด
5. ตัวบ่งชี้การณลักษณะสามารถใช้ใน 5 การณลักษณะดังกล่าว ได้แก่ *le₁, le₂, ne, gang, gang...le, yijing...le* แต่คำว่า *ne* อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้การณลักษณะ ดังนั้น
6. ตัวบ่งชี้การณลักษณะไม่สามารถใช้ในการณลักษณะเริ่มสภาพ การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุด และการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ ได้แก่ *zhe, zhe...ne, zai...zhe, zai...ne* แต่ 4 คำนี้สามารถใช้ในการณลักษณะการกระทำ และการณลักษณะสภาพได้
7. *ne* อยู่ในไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นคำอุทาน ไม่ใช่ตัวบ่งชี้การณลักษณะ
8. ตัวบ่งชี้การณลักษณะไม่สามารถใช้ในการณลักษณะสิ้นสุดเบ็ดเสร็จได้ ได้แก่ *guo₁,zai, guo...le* ใน 3 คำนี้ *zai* ไม่สามารถใช้ใน การณลักษณะเหตุการณ์ค่อยๆ สิ้นสุดด้วย

จากการเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน พบว่า

9. *แล้ว* กับ *yijing, yijing...le, le₁ และ le₂* สามารถใช้ใน 5 การณลักษณะได้ และมีความหมายเหมือนกัน เช่น
10. *อยู่* สามารถใช้ในการณลักษณะค่อย ๆ สิ้นสุด การกระทำ และสภาพ *zai(zhengzai)...ne, zai(zhengzai)...zhe, zhe...ne* สามารถใช้ในการณลักษณะการกระทำ และสภาพได้

zai(zhengzai) สามารถใช้ในการณั้ลักษณะเริ่มสภาพ การกระทำ และสภาพได้

11. *กำลัง* กับ *zai(zhengzai)* มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน นั่นคือ ไม่สามารถใช้ในการณั้ลักษณะสิ้นสุดเปิดเสร็จได้ แต่สามารถใช้ในการณั้ลักษณะเริ่มสภาพ ค่อย ๆ สิ้นสุด การกระทำ และสภาพได้

12. *เคย...แล้ว* มีความหมายคล้ายกับ *le₁* มากกว่า *le₂* *เคย...แล้ว* กับ *le₁* มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน สามารถใช้ใน 5 การณั้ลักษณะที่กล่าวมาได้

13. *เพิ่ง เพิ่ง...จะ* กับ *gang(ganggang)* มีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน สามารถใช้ใน 5 การณั้ลักษณะที่กล่าวมาได้

14. *จะ เกือบ เกือบ...จะ* ไม่ได้พบตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนที่มีความหมายคล้ายกับ 3 คำนี้

อภิปรายผล

การศึกษาคั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน โดยสืบค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ศูนย์วิจัยภาษาศาสตร์ภาษาจีนมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และใช้แนวคิดทฤษฎีเลือกสรรของเบรียว (Breu. 1985, 2000) และซาซี (Sasse. 1991)

การศึกษาคั้งนี้วิเคราะห์การณั้ลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน และเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน แม้ว่าจะมีวิธีการวิเคราะห์ที่เหมือนกันกับนักวิจัยอื่นๆ แต่ได้พัฒนาการศึกษาของนักวิจัยอื่นๆ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ได้วิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาไทยจำนวนมากขึ้น จาก *แล้ว กำลัง อยู่ เคย* ขยายไปถึง *เพิ่ง จะ และเกือบ* นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาการใช้ปรากฏร่วมกัน 5 คำได้แก่ *กำลัง+จะ, กำลัง+อยู่, เพิ่ง+จะ, เกือบ+จะ และเคย+แล้ว* ด้วย

2. ได้วิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนจำนวนมากขึ้น จาก *zhe, le, guo* ขยายไปถึง *ne, gang, zai และ yijing* นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาการใช้ปรากฏร่วมกัน 6 คำได้แก่ *guo+le, zhe+le, zai+zhe, gang+le, yijing+le และ zai+le* ด้วย

3. ได้เปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาไทยและภาษาจีน เช่น *แล้ว* กับ *yijing, yijing...le, le₁ และ le₂* อยู่ กับ *zai(zhengzai)...ne, zai(zhengzai)...zhe, zhe...ne และ zai(zhengzai)* เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

การวิเคราะห์ตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยสามารถนำไปใช้กับการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ หรือนำไปใช้กับการสอนภาษาไทยแก่ชาวจีนก็ได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 การวิเคราะห์นี้ใช้คำการณลักษณะในภาษาจีนจำนวน 7 คำ และในภาษาไทยจำนวน 7 คำมาวิเคราะห์ อาจมีบางคำที่ไม่ใช่คำการณลักษณะที่แท้จริง แต่ถูกนำมาวิเคราะห์ หากผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ในครั้งต่อไป ควรสำรวจคำการณลักษณะทั้งในภาษาจีนและภาษาไทยเพิ่มจากนี้

2.2 การวิเคราะห์นี้ใช้ทฤษฎีของ เบรียว (1985, 2000) และ ซาซี (1991) โดยแบ่งคำกริยาออกเป็น 5 ประเภทมาวิเคราะห์ ทฤษฎีนี้อาจไม่เป็นทฤษฎีที่ดีที่สุด ผู้วิจัยอาจนำแนวคิดทฤษฎีอื่นวิเคราะห์อาจได้ผลวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คเชนทร์ ต้นศิริ. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางไวยากรณ์กับการณัฏลักษณะประจำคำ :
กรณีศึกษาโครงสร้างกรรมแบบสลับในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ อ.บ.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- ปราณี กุลละวณิช และProfessor Walter Bisang. “การณัฏลักษณะในภาษาไทย,” *MANUSYA, Journal of Humanities*. 61-68, 2550.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์,
2548.
- สุชาติพิทย์ อัมพรณัย. การศึกษาเปรียบเทียบคำว่า “le” ในภาษาจีนกลางกับคำว่า “แล้ว” ใน
ภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ อ.บ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสรัญญา เสวตมลาย. **ทฤษฎีไวยากรณ์**.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. การวิเคราะห์ภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ :
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2513.
- Ai, Bing. การสอน le และ guo สำหรับชาวต่างชาติ. s.l. : The Guide of Science &
Education, 2010.
- Bickel, Balthasar. **Aspectual Scope and the Difference between Logical and
Semantic Representation**. s.l. : *Lingua* 102, 1997.
- Breu, Walter. “Handlungsgrenzen als Grundlage der Verbklassifikation,” in
Werner Lehfeldt (ed.), Slavistische Linguistik. p.9-34. Munchen : Sagner.
1985.
- Breu, Walter. “Zur Position des Slavischen in einer Typologie des Verbalaspekts
(Form, Funktion, Ebenenhierarchie und Lexikalsche Interaktion),” in **Walter
Breu (ed.), Probleme der Interaktion von Lexik and Aspekt (ILA)**. p.21-54.
Tubingen : Neimeyer, 2000.
- Boonyapatipark, Tasanalai. **A Study of Aspect in Thai**. Ph.D. Thesis, University of
London, 1983.
- Center for Chinese Linguistics PKU. 2009 <http://ccl.pku.edu.cn:8080/ccl_corpus/>
2010.
- Chen, Jie. “On Study of Auxiliary Words to Verbs in Chinese Teaching for Non-Chinese
Speakers” in **Journal of Anshan Normal University**. 10(1) : 15-20, 2006.
- Comrie, Bernard. **Aspect**. s.l. : Cambridge University Press, 1976.
- Dowty, David. **Word meaning in Montague Grammar**. Dordrecht : Reidel, 1979.
- Huang Borong & Liao Xudong. **Xiandai Hanyu**. s.l. : Gaodeng Jiaoyu, 1991

- Jack C. Richards & John Platt & Heidi Platt. **Longman Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics.** s.l. : s.n., 1998
- Jing Chen. “The Study of using *le*,” in **Linguistic Researches.** s.l. : s.n., 1993.
- Johnson Marion R. “A Unified Temporal theory of Tense and Aspect,” in **Philip Tedeschi and Annie Zaenen, eds. In Tense and Aspect.** p.145-171. New York : Academic Press, 1981.
- Kong Lingda. “A Study of *guo₂ 和 *guo₁*,” s.l. : Anhui Normal University, 1986.*
- Koschmieder, Erwin. **Nauka o Aspektach Czasownika Polskiego Wzarysie.** Proba Syntezy : Wilno, 1934.
- . “Studien zum Slacischen Verbalaspekt,” in **Zeitschrift fur vergleichende Sprachforschung.** 55 : 208-304, 1928
- Kullavanijaya, Pranee and Walter Bisang. **Another Look at Aspect in Thai.** Paper presented at 2004 Annual Conference, Southeast Asian Linguistics Society (SEALS) XIII, Bangkok, 2004.
- Li Qing. **A Study of *de*.** s.l. : Hei Longjiang University, 2011.
- Liu Lihua. **Teaching Zhe for foreign students.** ZhongNan University, 2007.
- Liu Yuehua. **The difference between *guo₂*, *guo₁* and *le₁*.** s.l. : Linguistic Researches, 1988.
- Lyons, John. **Semantics 2 Vol.** Cambridge : Cambridge University Press, 1977.
- Maslov, Ju. S. “Voprosy glagol’nogo vida v sovemennom zarubez & nom jazykoznanii,” in **Maslov, Ju. S. Voprosy glagol’nogo vida. Sbornik.** p.7-32. Moskau : Izd. Inostrannoj literatury, 1962.
- Noss, Richard B. **Thai Reference Grammar.** Foreign Service Institute, Department of State, United States Government, 1964.
- Panupong, Vichin. **Inter-sentence Relations in Modern Conversational Thai.** Bangkok : The Siam Society, 1970.
- Sasse, Hans-Jurgen. “Aspekttheorie,” in **Hans-Jurgen Sasse (ed.), Aspektsysteme,** 1-35. (Institute fur Sprachwissenschaft, Universitat Zu Koln, Arbeitspapier Nr. 14 [Neue Folge]). Koln: Universitat zu Koln, Institut fur Sprachwissenschaft, 1991.
- Sasse, Hans-Jurgen. “Recent Activity in the Theory of Aspect: Accomplishments, Achievements, or just Non-progressive State?,” **Journal of Linguistic Typology.** 6 : 199-271, 2002.
- Sookgasem, Prapa. **Morphology, Semantics and Syntax of Auxiliaries in Thai.** Ph.D. Thesis, Tucson : University of Michigan, 1990.
- Thai National Corpus. 2553. <<http://ling.arts.chula.ac.th/tnc2/>> 2 JAN 2553.
- Warotamasikkhadit, Udom. **Thai Syntax: An Outline.** Janua Linguarum, Series Pratica, 68) Berlin : Mouton, 1972.

- Van Valin, R. D. Jr. & Randy Lapolla. **Syntax, Structure, Meaning and Function.**
Cambridge : Cambridge University Press, 1997.
- Vendler, Zeno. “Verbs and Time,” in **Linguistics in Philosophy: Ithaca.** N.Y :
Cornell University Press, 1967.
- Xu Jingjing. **Study on the Teaching of Aspect Particles 'le' 'zhe' 'guo' in Modern Chinese for Korean.** China : Guangxi University, 2003.
- Yang Huifen. “How to use le,” in **Language Teaching and Linguistic Studies.** s.l. :
s.n., n.d.
- YanYan. **The Overview of the Studies of Dynamic Auxiliary Word "Guo".**
s.l. : Dong Bei Normal University, 2011.
- Zhao Hong. “Pragmatistic Meaning of Dynamic Auxiliary Verbs "着"(zhe) and "了" when
Used Together,” **Journal of Guizhou University for Ethnic Minorities.**
(Philosophy and Social Sciences). 2011.
<http://en.cnki.com.cn/Article_en/CJFDTOTAL-GZMZ200603028.htm> 2006.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายเหว่ย เจ้ (Mr.Wei Jie)
วันเกิด	วันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	อำเภอตูอาน จังหวัดกว่างซี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 44/139 หมู่บ้านพฤกษาวิลล์ ตำบลบางเตย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73210
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์สอนภาษาจีน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (เขตพระราชวังสนามจันทร์) เลขที่ 6 ถนน ราชมรรคาใน อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม รหัสไปรษณีย์ 73000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตูอานกาวจง อำเภอตูอาน มณฑลกว่างซี
พ.ศ. 2547	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสอนภาษาจีน สำหรับชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยชนชาติกว่างซี
พ.ศ. 2555	ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

